

Rie's dagbog 2010

Fra København via Sydengland,
den franske atlanterhavskyst
og Nordspanien til Galicien

Ries dagbog

Fra København til Ile deBaz
Maj - juni 2010

Onsdag den 28.april. 2010.

Jeg var på arbejde og havde talt med Sten ved 12- tiden. Han og Martin var blevet enige om, at vi godt kunne tage af sted i morgen tidligt. Dvs. jeg regnede med, at vi skulle af sted kl. 8 næste morgen. Jeg kunne så komme hjem i fred og ro, efter jeg havde drukket et farvel-glas med mine kolleger. Lidt over klokken 5 ringede jeg for at sige, at var jeg på vej. Sten spurgte, om det var OK at tage af sted kl. ½ 8..... ½ 8 eller 8, so what, ” i aften altså” sagde han. Jeg aflyste så det med at kunne komme hjem i fred og ro. Vi var klar, og ude af havnen klokken syv.

Vinden var i syd, og vi skulle mod syd. Da vi var kommet syd for Gedser og skulle vestover, gik vinden lidt vestover. Der var ikke nok til at sejle på, til at vi kunne komme frem til Kiel på en fornuftig tid, så det gik for maskine. Det var en lang tur for maskine, men vi var fremme i Kiel Holtenau kl. 22 den 29. april, efter 27 timers sejlads.

Fredag den 30. april 2010

Gik gennem slusen klokken tyve minutter i ti. Det eneste opsigtsvækkende der skete var, at Sten fik Martin til at gå til bageren og slagteren, hvor han købte tysk fleisch-salat og weis-wurst.

Vi fik således undervejs gennem kanalen, serveret Bayerske weiswürste med sød sennep til zweite frühstük. (Martin kan meget tysk og meget om det tyske køkken) og således belært om en Bayerisk skik, sprang vi frokosten over.

Turen gennem kanalen var som sædvanlig problemfri. Vejret dog kedeligt: overskyet og byger, så det var med fuld udrustning.

GPS'en stod af i morges da vi sejlede ind i kanalen. Vi ved godt den er sur, og vi har bestilt en ny antenne, der bliver monteret i Lymmington! Men alligevel: ØV.

Da vi kom til Brunsbüttel, var vi friske til at sejle gennem slusen og tage ud til Cuxhafen, og det gjorde vi. Tidevandet var med os, men det var vinden ikke. Vi havde sejlet stille og roligt inde i kanalen og ikke registreret at vinden havde taget til. Så vi havde vind imod tidevand: det var ikke sjovt! Vi vendte om, sejlede ind gennem slusen igen, byggede rede. Martin skal hjem i morgen, vi må finde ud af hvordan han kommer herfra.

Tirsdag den 4. maj 2010

Helgoland: Kom hertil i forgårs fra Brunsbüttel. Vinden stod i NV 4-5 m/s, ikke nok til at vi kunne holde farten. Vinden var med os, så det var lidt ”gyng-gang” og da vi ikke rigtig havde fået vores sø-ben, så faldt vi ikke over hinanden for at stå i kabysen for at lave mad.

Sten var rigtig træt af GPS'en, vi får en ny antenne i slutningen af måneden, men vi ka' vi ikke ha' noget om bord, der ikke virker: Antennen blev skilt ad i går. Den var fyldt med vand! Man kan godt undre sig over at en antenne (Raymarine) til et sejlskib (der ofte er udendørs) ikke er vandtæt. Den blev tørret (min hårtørrer) fik lidt jams, samlet og nu virker den igen.

Sulerne på Helgolands fuglefjeld

Torsdag den 5. maj 2010

Leuwarden, hollandsk gæsteflag, olietøj. Kom hertil fra Helgoland (via Lauwersoog), hvor vi

havde ligget i to dage for vejret var for dårligt (kulingvarsler). ÅH her er altså koldt. Det havde jeg ikke planlagt med. Vi har været uden vind hele formiddagen, vi har været uden kontakt med internet og uden sol. Nå men nu skal vi inden for 'rækværket' og sejle på kanaler, så bliver det måske lunere. Tager til Enkhuitzen herfra.

Lørdag den 8. maj 2010

Ijmuiden: det blev ikke lunere, stadig olietøj eller Hanstholm-habit. Varme i båden er en go' ting. Den kører jævnlige. Skal tidligt af sted i morgen:kl.05:00

Søndag den 9. maj 2010

Ankom til Ostende kl. 19:45. Puuh ha, vi fik sejlet lidt for sejl her sidst på dagen. Der var ikke meget vind. Det der var kom fra NNØ, men den tog langsomt til i løbet af dagen. GPS'en stod som sædvanlig for den underholdning, der var på turen. Den hoppede af igen! Vi blev enige om at vi ikke orkede en livsforlængende operation. Men der var jo ikke andet at lave: Antennen skilt ad, en anden slags jams: GPS virker!

Mandag den 10. maj 2010

Blev hentet af vores belgiske ven Georges, som bor i Nieuwport. Han var oppe og sejle med os for et par år siden, hvor han også deltog i klubbens pinsetur. Han bor i et hus lige op til et naturreservat og har udsigt over Nordsøen. Vi tog derud, fik en øl, og spiste frokost sammen. Da vi havde fået kaffe hos ham tog vi sporvognen tilbage til Ostende.

Tirsdag den 11. maj 2010

Skulle have tidevandet med os til Dunkerque. Så det var af sted kl. 6:45. Det var en fin tur. Vi gik for sejl. Vinden stod i NV 7-10, da vi startede og øgede en smule undervejs. Georges havde et ærinde her i byen, så han og hans veninde kom forbi og fik et glas vin om eftermiddagen.

Torsdag den 13. maj 2010

Vi kom til Dover fra Dunkerque i god ro og orden. I dag var det så ikke olietøj vi havde på men de blå mænd. Vi kunne dog tage dem af sidst på eftermiddagen – og smøge ærmerne lidt op. Mon foråret er kommet? Vi var oppe på stationen for at undersøge hvad billetterne til Totnes hvor vi skal til fest i overmorgen kostede: £93 stykket, hver vej! Ja så er de jo også betalt. Nå men vi skal jo af sted. Vi lærte dog at de koster det halve hvis man køber dem over nettet et par dage før ('orange'). Det må vi så gøre når vi skal tilbage.

Tirsdag den 18. maj 2010

Dover til Rye en kort tur på 24 NM, det var hvad vi havde på loggen da vi nåede frem. Vi har aldrig prøvet tåge i Kanalen før, det har vi nu. Da vi vågnede i morges lå tågen tæt over Dover men den lettede inden vi tog af sted ved otte-tiden. Der var ingen vind fra forskellige retninger, så det gik for maskine. Ved ti-tiden kom tågen, og den blev der. Vi havde gang i alle de elektroniske hjælpemidler (og GPS'en virkede)

Rye ved lavvande

Lørdag den 22. maj 2010

Vi har været her i Brighton to gange før, men vi har aldrig set andet end marinaen. Denne gang havde vi derfor besluttet os for at bruge en ekstra dag her og tage bussen ind og se byen. Og det var det værd. Brighton er virkelig en by med charme, og der sker noget. Amy kom i går aftes. Vi fik noget ost, pølse

og rødvin og gik til køjs. Planen var at sejle til Bembridge på Isle of Wright. Der skal man til ved højvande og det passede ikke særlig godt med at gå gennem Loo Channel syd for Selsy Bill. Den skal helst tages med strømmen. Det passede ikke for os. Der var meget lidt vind så vi tog den for fulde sejl og i modstrøm. Vi kom til Bembridge på stigende vand så alt var i skønneste orden. Det var dog weekend, så der var mange, men de sagde at der kunne være mange flere. På vejen over gav GPS'en op igen. Sten gav den et fur og så tog den sig sammen... en times tid. NU er der ikke energi til flere livstidsforlængende operationer. Ligger over her. Amy tager hjem i morgen.

Amy og jeg ved mit veldækkede middagsbord i Bembridge

Tirsdag den 25. maj 2010

Lige pludseligt her til formiddag begyndte GPSens alarm at hyle. Vi tændte GPSen, bare for at se om den har kræfter til at finde nogle satellitter. Det havde den ikke og så glemte den alt om det. Men den meddelte at den havde tabt positionen....altså den havde haft en position!? Den fandt positionen igen og kørte resten af dagen.

Onsdag den 26. maj 2010

Ligger i Newtown Creek, stadig på Isle of Wright. Vi ligger ved en (V)isitors boy, og det gør altså livet ret let: Ingen anker, ingen fortøjninger og ingen fendere. Området er et stort naturreservat. Engang havde man planer om at det var her der skulle bygges et atomkraftværk. Det blev blandt andet

forpurret af ornitopaterne og andre natur-elskere, som således var med til at skabe mulighederne for at dette blev til et naturreservat.

Ja, selv om der kun er bøjer og ankerligger, så er her alligevel en "havnefoged". Her er det så National Trust, der har ansvaret for at bøjer og området bliver passet. Da vi kom i går fik vi en fin vejledning, for hvor og hvornår vi kunne komme i land, for tidevandet giver nogle begrænsninger.

Landgangsbroen i Newtown Creek

Travl dag i dag: ved højvande skulle vi op til bunden af floden i gummibåden, derefter skulle vi ud og se på Newtown. Det var tidligere Isle of Wrights største by. Først blev byen erobret af vikingerne og senere brændt af, af franskmændene, men det der er tilbage er meget idyllisk. Og så skulle vi på pub og ha' frokost. Alt sammen skulle nås ved højvande, så vi kunne komme fra broen med gummibåden inden floden på det sted tørrede ud. Skal til Lymington i morgen. Der er tre og en halv NM fra udsejlingsbøjen her til indsejlingsbøjen der!

Torsdag den 27. maj 2010

Tog ud på faldende vand, men når vi ikke skulle længere betød det ikke så meget. Vinden stod i NV 1-3, så der var igen dømt maskine. Det havde regnet i nat og vi troede det var holdt op da vi tog af sted. Det var det ikke. Men fredelig tur.

GPS'en virkede fra morgenstunden, men nu er vi i Lymington og vi har været hos 'Greenham Regis Marine' og bekræftet aftalen om at få en ny antenne på i morgen. Ligger i Lymington Yacht Haven. Og det betaler vi for. Når vi har fået den nye antenne på, så flytter vi ind til kajen i byen, det er mere centralt, mere hyggeligt og ligger tættere på stationen, hvor vi skal samle Buller op i morgen. Vi lagde os her fordi antennemanden bor her, og fordi der er alle de faciliteter man kan have brug for. Internetservicen er meget ringe, Sten prøver for øjeblikket at kommunikere med omverden, med meget lidt held.

Fredag den 28. maj 2010

Så kom Buller i går. Lige efter planen hentede vi ham på Stationen i Lymington. Vi var flyttet ind til Town Quay, for her er en del hyggeligere end ude i marinaen. Sten og Buller havde knapt spist morgenmad før båden igen er splittet ad. Omdrejningstælleren har længe opført sig mærkeligt, og selv efter gentagne irettesættelser, bliver den ved med at hoppe. Det skal der kigges på nu! Vejret er lidt lusket lige nu og vejrudsigten er også lidt suspekt. Vi har derfor besluttet os for at blive her indtil vi i morgen skal til Yarmouth for at være med til Southerly regattaen. Der er fem NM over, så det skal vi nok nå. Der er marked her i byen i dag, og det skal vi lige se på. Vi har også nogle ting vi skal have fyldt i køleskabet og kolonialskabet.

Lørdag den 29. maj 2010

Overliggerdag, regnvejr, indkøb

Søndag den 30. maj 2010

Gik for Genua til Yarmouth, så tog det 3 kvarter at nå over. Der var drinks og BBQ sammen med de andre Southerly ejere.

Ken og Sten under den første sejlads. Ken var en af de to lokale sejlere der sejlede med os.

Mandag den 31. maj 2010

To sejlads i dag. I den første kom vi ind som 3. båd (efter 'en 38'er og en 42'er) og den første 110'er. Vi fik en fin start og opførte os fornuftigt. Den anden sejlads blev kun gennemført af én båd, for vinden forsvandt helt (vi var så tæt som 0,1 mil fra topmærket men måtte opleve at afstanden bare blev større og større). Det var godt det samme, da vi havde en kludret start. Tilbage til Yarmouth.

Bruno og Sten med kapsejladslederen Ben, der fik en ufrivillig badetur

Tirsdag den 1. juni 2010

Så er ferien slut og jeg er rigtig efterlønner. Nu må jeg bare håbe at pensionskassen og A-kassen kan finde ud af at sætte pengene ind på min konto.

Distancesejlads i dag: Fra Yarmouth til Pool Harbour, dvs det var planen, en distance på 20 NM. Vi blev sendt af sted med tidevandet ved ½2 tiden. Det gik stille og roligt derudaf for genua og storsejl. Vinden var lige spids nok til at vi satte genakkeren. Vinden løjede dog og rummede lige de to grader der skulle til, så vi satte den. (meget kontrolleret sætning). Vinden løjede endnu mere så genakkeren klappede, ned med den, ud med genuaen. Så var der kun tidevandet tilbage. De flyttede mållinien, men ikke nok. Vi hørte over VHF'en efterhånden som alle de der lå bag os gik ud. Vi spurgte hvad tidsgrænsen var. Kl. 17. Vi fik øje på mållinien og kom i mål 3 minutter før tid. Og som en af bare 4 gennemførende både.

Onsdag den 2. juni 2010

Overliggerdag i Poole. Drinks på molen, masser af drinks på molen.

En masse (næsten) ens både linet op i Poole

Torsdag den 3. juni 2010

Distancesejlads fra Pool til Beaulieu. Der var ikke lovet ret meget vind om morgenen, men de havde lovet at det ville komme op ad dagen. Starten blev udsat. Men sejladskomiteen stod for lidt underholdning: vi blev orienteret om at dommer-gummibåden (the RIB) sejlede rundt i cirkler og at der var to mand i vandet (Ben og hans hjælper). Alle Southerly'erne stoppede op, og nogle prøvede at komme tæt på "the RIB. Det lykkedes ikke. Så lød Bens stemme over VHF'en: hold jer væk fra gummibåden, der er en redningsbåd

ud for at tæmme den. Han meddelte at når han og assistenten havde fået tørt tøj på og havde fået fat i gummibåden igen, så ville de starte kapsejladsen når der kom noget vind. Redningsbåden kom ud og vi så hvordan de fulgte efter gummibåden og en mand sprang over i den. Ja så var det på plads! Feltet og en tør Ben med assistent sejlede østpå og der kom vind og sejladsen blev startet. Afslutningsmiddag og præmier hos Montague de Beaulieu. Vi fik os en meget velfortjent 4. præmie for distancesejladsen fra Yarmouth til Poole OG en 1. plads i 1.sejlads the Lombard Trophy. En portvinskaraffel på teakklods, som skal afleveres igen (hvilket allerede er gjort).

Fredag den 4. juni 2010

Beaulieu til Newtown River: 3½ mil fra afsejlingsbøje til indsejlingsbøje. Vi gik os en dejlig tur i det der en gang var planlagt at skulle være plads til et atomkraftværk, men nu er et naturreservat. En rigtig dejlig tur i et varieret landskab, og i masser af sol!

Lørdag den 5. juni 2010

Newtown til Alderny. Det var tidligt op. Vind var der ikke meget af men heldigvis var der strøm nok.

Søndag den 6. juni 2010

Overliggerdag på Alderny. Da vi kom, var der kun en bøje langt ude i bassinet. Der var en del gyng-gang. Så da vi stod op og så, at der var blevet ledige bøger inde inder Admirals Pier, så flyttede vi. Det hjalp: Der var meget roligere. Så stod det ellers på en tur i land. Først til byen, så ud til et fort ude øst på øen, så en tog tur ud til der hvor de havde brudt stenene til Admirals Pier. Togvognene var to gamle vogne fra Londons Underground.

Mandag den 7. juni 2010

Alderny til St.Peter Port på Guernsey. Tidligt op (kl. 6:45) for at få tidevandet med os gennem The Swinge vest om Alderny (tidevandsstrømmene omkring Alderny er meget stærke og komplicerede). Vind var der

ikke meget af, så det gik for maskine og tidevand. Var i St. Peter Port kl. 11:45. Så skulle vi i gang med at løse påhængsmotor-problemet. På Alderny ville motoren ikke op i omdrejninger; hvis den skulle, så satte den ud! Sådant en påhængsmotor kan ikke bruges til noget. Så enten skulle den laves så vi turde stole på den igen ellers skulle den ud. Sten fandt frem til en mekaniker der ville se på den, han hentede motoren ved tre-tiden. Derefter sonderede vi markedet, for at se hvilke alternativer der findes. Mekanikeren ringer i morgen kl. 12 og afsiger dommen.

Tirsdag den 8. juni 2010

Sten tilbragte ventetiden med at opdatere hjemmesiden og holde kontor. Bruno og jeg tog en bustur øen rundt, for jeg ville gerne se La Tricoteurs udsalg af Guernsey-trøjer; se om de havde nogle 2. sorterings, til en fornuftig pris. Den hvide trøje Sten købte for 10 år siden, da vi var her sidst, trængte til en udskiftning. Jeg fandt en grå, som kan være en værdig afløser.

Ved middagstid havde Sten fået at vide at motoren er blevet levetidsforlænget. Den var simpelthen tjæret ind i olie, sandsynligvis fordi vi ville være gode ved den og har i 10 år givet den en for fed benzinblanding. Sten og Buller havde handlet fisk til hjemmelavede fiskefrikadeller. Lækkert!

Turistbåden kunne ikke komme i havnen på Herm da vi kom, vandet var væk

Onsdag den 9. juni 2010

Overliggerdag: Man kan tage en lille færge over til Herm. Det tog 20 minutter at sejle derover. Vi blev sat i land på en klippe på den sydlige del af øen. Hvorfor, fandt vi ud af, da vi så havnen på vores tur rundt om øen: Der var ingen vand i havnen. Herm er 2 km lang og 900 meter bred. Det tog os 2 timer at gå rundt om øen. Et meget dejligt sted. Det er nærmest en lille subtropisk, regnskovsagtig naturpark. Det var en dejlig dag. Vi spiste frokost inden vi tog tilbage til Guernsey. Da vi skulle tilbage, var der vand i havnen og så gik færgen fra havnen. På vej tilbage til båden gik vi til fiskehandleren og købte fisk til "fiske-wok", ikke dårligt. Har på fornemmelsen at vi også skal have fisk i morgen, for vi bliver her nok en dag til. Vejrudsigten melder om 12-14 m/s, snusket vejr og tåge: vi bygger rede her. Planen er at tage videre til St.Malo (i Bretagne) i overmorgen. Højvandet er ved 8-tiden og strømmen vender sydpå en times tid senere, så det kunne ikke være bedre planlagt.

Torsdag den 10. juni 2010

Overliggerdag, "den unge mand" hentede morgenbrød og arrangerede morgenbord. Heldigt vi har ham endnu: Under en havnemanøvre i Poole, hvor vi skulle lægge os uden på en anden båd under Southerly regattaen, var Buller over på en anden båd: Growltiger. Kathy fra Growltiger råber ud over havnen: 'Kommer I tilbage efter Bruno?' Jeg svarer at: 'ham kan vi ikke undvære' og at jeg ikke tror hun har råd til en sådan gast. Kathy: 'tager du credit card?' Ja, i dag skal vi bare nusse rundt i St.Peter Port.

Fredag den 11. juni 2010

Afgang kl. 8:10 St.Peter Port. Ankomst St.Malo kl. 18:15. Vinden stod i NNØ så vi satte storsejlet og genakkeren. Alle tiders tur og helt uproblematisk. Det eneste der skete var at splejsningen (pinligt) ved genakkerens skødebarm sprang. Den blev hurtigt erstattet

af en knude, og så gik det frem over havet igen. Vi fik 52 NM på loggen

Lørdag den 12. juni 2010

Overliggerdag i St.Malo for det er en pæn by, tre stjerner i Michelinguiden. Byen er omkranset af en bymur og der var en masse at se på.

Det var fint at ligge inde i St Malo helt inde under bymuren. Nattemning

Søndag den 13. juni 2010

Fra St.Malo - St.Suliac er der højst fem NM, men to sluser, der skulle passeres. Den første sluse er i en dæmning, der producerer strøm af tidevandsenergien. Det betyder, at tidevandet reguleres bag dæmningen. Vi læste et sted, at i ekstreme tilfælde kan vandet falde 1,4 meter på 10 minutter! Et forhold Bruno kom tilbage til flere gange. Jeg tror helst ikke, han vil opleve det! I en af vores bøger stod der at St.Suliac er en søvrig by. Det skal forstås positivt: det er en meget køn Bretonsk by, hvor der ikke er meget gang i den (men på den gode måde). Vi tog en bøjje, så aldrig en havnemester. Det er åbenbart et sted der kører helt af sig selv. Der var en masse bøger i floden, - også ledige og så vidt vi har hørt, så tager man bare en bøjje hvis man har brug for det.

Mandag den 14. juni 2010

St.Suliac - Dinan: endnu en tur på nogle få mil (ifølge logbogen 7 NM). Kun en sluse at passere og det lige inden Dinan. Vi lå to både og ventede på at den skulle åbne, jeg kaldte

over VHF'en. Der skete intet. Så fandt vi et telefonnummer. Slusemesteren var da hjemme! Han lød ret overrasket, men startede bilen og vi kom igennem slusen. Denne sidste tur op af floden Rance var ret smuk, selv om vi mest så den i regnvejr. Bruno blev ved at sige: det ligner Vejle å. Jeg ved ikke hvornår han har været på Vejle å, men småt var det. Dinan er også en by omgivet af en bymur, men i lidt mindre målestok end S. Malo, og jeg forstår ikke at den kun får to stjerner af Michelin. Her er virkelig pænt, hyggeligt og fredeligt. Ikke mindst er havnen et scoop: man ligger langs flodkanten lige ved vejen der går op (!) til byen. Der er dømt overliggerdag.

Tirsdag den 15. juni 2010

Overliggerdag i Dinan: Vasketøj, vaske dæk, gå på cafe, opdatere hjemmeside o.m.a. Det ser på vejrudsigten ud som om, der er dømt endnu en overliggerdag her i Dinan, ikke det værste sted at skulle tilbringe en dag mere. Jeg 'lavede' en tre retters menu, ikke helt billig, men det var super mad.

Turen fra båden til bymidten var op ad bakke, det kunne godt trække søm ud

Onsdag den 16. juni 2010

Sten startede dagen med at klippe sine tånegle. Det skulle han aldrig have gjort: Hans ryg 'satte sig fast'. Det tog ham ti minutter at få rejst sig op. Hvorefter han var meget stille. Vi konsulterede grandfætters Peters lægebog og medicinerede ham derefter. Nu må vi se hvordan det udvikler sig for vi

planlægger at fortsætte i morgen (Niels slutter sig til os på lørdag)

Torsdag den 17. juni 2010

Turen fra Dinan til St. Malo var helt uproblematisk, flot tur, men det gik for motor for vinden var lige i mod. Denne gang lagde vi os ind i Bas Sablon Marina for der er vi ikke afhængige af at vi skal gennem en sluse for at komme ud. Efter vi havde lagt til satte Stens ryg sig igen. Det blev han ikke særlig glad for!

Fredag den 18. juni 2010

St. Malo (Bas Sablon Marina) til Binic. Selv om der ikke er nogen sluse man skal igennem Bas Sablon Marina, så er der en tærskel man skal over. Det kan i det store og hele lade sig gøre det meste af tiden, men ikke lige omkring lavvande, hvor der i disse dage kun er 30 cm over tærsklen ved lavvande. For at nå til Binic ved højvande, for der kan man kun komme ind to timer før højvande, skulle vi af sted lige før lavvande i Bas Sablon Marina. Et sted i Marinaen hænger der et kæmpeskilt de viser hvor meget vand der er over tærsklen. Da vi stod op kl. 4:45 viste det 2,0 m. Da vi kiggede op da vi havde fået tøj på viste det 1.9 m! Det gik lidt for hurtigt, så vi besluttede os for at tage af sted NU. Jeg var ved at lave kaffe. Det blev aflyst. Faktisk væltede filteret af kanden, så det gav sig selv. Fin tur; vi havde nordøstenvind 4-6 m/s, desværre ikke nok til at vi kunne nå vores deadline kl. 12:31 i Binic, så vi havde motoren til at hjælpe os. Vi nåede det i fin tid. Stens ryg murrede og han følte sig foranlediget til at få en telefonkonsultation med vores skibslæge: grandfætter Peter. Det Sten er mest bekymret for er hvor mange smertestillende piller kan tage uden at få alvorlige bivirkninger. Peter oplyste, at med de piller han tager, vil det tage ca. fem uger at udvikle et mavesår. Således beroliget tog Sten en pille mere. Buller havde på sin første udforskning af byen fundet en kiropraktor. Sten var lidt tilbageholdende, men vi gik derover, bankede på, så kiropraktoren og

bestilte en tid hos hende. Det hjalp umiddelbart, men tilbagefald har han haft, men ikke så voldsomme.

Lørdag den 19. juni 2010

Niels ankom i dag planmæssigt kl. 14:00. Inden da havde jeg afleveret vasketøjet. Det blev vasket, tørret og lagt sammen. Jeg skulle bare komme et par timer og hente det. Det kan jeg lide. Når havneslusen er lukket så forsvinder alt vandet i forhavnen og uden for havnen og man kan skræve over sejlrenden, meget mærkeligt. Alle bådene der ligger for bøjer i forhavnen ligger på bunden eller står ved hjælp af støtteben. Jeg lavede mad i aften på en fiskerestaurant med udsigt over havnen.

Buller står på havbunden og jeg står på molen ved indsejlingen til Binic

Søndag den 20. juni 2010

Solen skinnede fra morgenstunden her i Binic; hvis det er Niels, der har medbragt solen, så får han ikke lov at rejse hjem. Vi måtte vente med at komme ud af havnen til mellem 12:45 og 14:25. Tiden indtil da blev brugt til at vaske båden. Det sørgede de to unge mænd for. Vi sejlede kl. 12:50 til St. Quai-Portrioux tre sømil! Vi klarede det i bagende sol! Og var der kl. 13:50.

Mens Bruno og Niels var ude at se på byen sad Sten og jeg og læste. Nogle unge mænd i en lille fiskerbåd sejlede forbi og spurgte på fransk, om vi ville have et eller andet. Vi svarede, det viste vi ikke. Argh sagde de, sådan nogle som jer spiser jo heller ikke

sådan noget! Vi måtte fortælle, at besætningen er altædende og terrængående, men vi vidste ikke, hvad de tilbød. Så holdt de to kæmpekrabber frem! Jo tak, det ville vi da meget gerne! Vi havde en fast tro på, at fiskeren Bruno vidste hvad der skulle gøres! Vi fik dem ned i en plasticpose, og den var da kun lige kommet ind i cockpittet før den ene var ude igen. Sten fik fat på den igen. De glade givere havde sagt, at de skulle koges i 20 minutter. Da Bruno og Niels kom tilbage så de så dagens menu. Bruno lignede et spørgsmålstegn, hvad gjorde man ved sådan nogle dyr. Altså nu udestod der to spørgsmål, som jeg ikke blandede mig i: 1) hvordan slås de ihjel, vi havde ikke en gryde der var stor nok til at de kunne koges ihjel og 2) hvordan skulle de serveres.

Ad.1: Man tog en kniv, og de fik nakkestødet har jeg fået fortalt. Det skulle have virket øjeblikkeligt.

Ad.2: man enedes om en ret bestående af det afpillede kød (Bruno og Niels var meget grundige og meget tålmodige), løg, peberfrugt, bacon og en lille smule chili. Dette blev serveret som en sovs til penne (pastarør).

Vi var på marked i St. Quaix-Portreux og købte blandt mange andre ting ost

Mandag den 21. juni 2010

St. Quai. Portrioux til Paimpol endnu en meget kort tur i fint vejr.

Tirsdag den 22. juni 2010

Paimpol til Ile de Brehat (naturhavnen La Cordiere), hvor vi skulle tørre ud. Endnu en sen start på grund af tidevandet, men heller ikke en lang tur, så vi nåede frem i god tid ved højvande og ventede så på at det blev ebbe. Da vandet var væk gik Buller rundt og brummede noget om, at det var et mærkeligt land, hvor havet sådan helt forsvandt og man kunne gå rundt på bunden i mudderet. Nogle af bådene der lå ved bøjer, havde ben skruet på så de ikke væltede når vandet var ude. Flere af de andre både der lå for anker havde dobbeltkøl. Det var alle tiders ankerplads, og det var en oplevelse at se vandet komme og gå helt.

Onsdag den 23. juni 2010

15 sømil skulle vi ha under kølen i dag. Det var dog et godt stykke oppe ad dagen, før vi havde vand nok under kølen, så vi kunne komme af sted. Målet var Treguier, idet vi gik ud fra at der var bus til Guingamp.

Torsdag den 24. juni 2010

Overliggerdag i bagene sol hvor vi skulle undersøge transportmulighederne til Guingamp. Det viste sig at busserne kører to gange om dagen når børnene går i skole, og de tidspunkter passede ikke med Brunos togtider. Men taxa er ikke dyrt, så det bliver taxatransport.

Jeg skulle lave mad her Brunos sidste aften. Vi skulle spise tidligt for Danmark skulle jo spille fodbold mod Japan kl. 20:30. Vi havde fundet en fiskeforretning som serverede skaldyr på 1. sal når forretningen lukkede. Ejeren var vældig hyggelig og vi snakkede fodbold. Han var selvfølgelig ikke stolt over det franske holds skæbne, og ønskede os held med aftenens kamp. Vi mødte op klokken 7 og fik "fruit de mer" i rå mængder, det var virkelig overvældende. Da vi var ved at gå spurgte ejeren, hvor vi skulle se fodbold. Vi forklarede, at vi havde fundet en bar hvor vi kunne se det. Han spurgte om vi ikke ville med ham med hjem og se det? Vi takkede

selvfølgelig ja, og så Danmarks nederlag til Japan hos fiskehandleren og restauratøren Jean Pierre. Vi drak en flaske rødvin mens vi prøvede at tage nederlaget pænt. Han boede i alle tiders hus med udsigt over floden.

Fredag den 25. juni 2010

Vi lavede en lille godtepose til Jean Pierre med fire øl fra Ølfabrikken og en flaske hjemmegjort Rønnebærbrændevin og en abehånd fra Brunos kollektion. Den afleverede vi i forretningen.

Og så var det i dag Bruno tog af sted. Han tog en taxa til Guingamp for at fange et lokalt bumletog, der skulle bringe ham til Rennes hvor han skulle fange TGV'en til Charles de Gaulle lufthavnen.

Fik i dag SMS fra Bent og Karin. De er nået til Ostende, spændende at høre om deres fremskridt.

Det var en ret flot indsejling til Plouminac'h

Lørdag den 26. juni 2010

Turen fra Treguier til Plouminac'h var knapt tyve mil, og en del af turen kunne vi køre for gennemsigtig alene. Der var ingen grund til at sætte mere sejl, da vi skulle sejle ind til Plouminac'h ved højvande, der er en tærskel (eng: sill), og den skal der for vores vedkommende helst være 82 cm over, men helt ærligt, vi vil gerne have lidt mere vand under kølen end det. Turen langs kysten Côte

de Granit Rose, var utrolig smuk, og det er en ret rå kyst og den røde farve er ret markant.

I Plouminac'h ligger bådene i rækker ved bøjer, en i hver ende og store kuglefendere i mellem de to bøjer man fortøjer ved. De store kuglefendere kommer så til at ligge ved siden af skibet når man er fortøjet for og agter ved bøjer. Kuglefenderne fungerer som fendere til den næste båd, der ligger sig mellem de samme to bøjer. Så ligger man sådan to og to i lange rækker. Det fungerer! Men jollen skal i brug for at komme i land.

Søndag den 27. juni 2010

Vi havde talt om at ligge over i Plouminac'h og så tage en af turistbådene ud til Sept Iles, en gruppe skær der ligger lige uden for kysten. Udfordringen, at sejle der ud selv var lidt overvældende. Planen om at tage ud til øerne gik i vasken: der var tyk tåge da vi vågnede, så der var ligesom dømt overliggende dag. Vi tog i land og gik en dejlig tur langs kysten (prøvede først en ikke trådt sti, der gik over, under og rundt om de berømte røde granit klodser). Vi spiste frokost i land. Vi fik den lokale specialitet: galetter med fyld. Galetter er pandekager lavet med boghvede.

Den røde granitkyst er virkelig rå og flot (og det her er i stille vejr!)

Inden vi spiste aftensmad tog vi i land igen for at få vores Pastis, som i aften blev til en øl. Niels og jeg var ved at finde en plads i solen for at nyde vores øl, da Sten kom ud og sagde, at hvis vi ville se 2. halvleg af kampen

mellem England og Tyskland så skulle vi side indendørs. Vi satte os indendørs og så kampen sammen med et tysk og et engelsk par. Englænderne, som egentlig var irske, tog nederlaget fattet. Rigtig hyggelig eftermiddag.

Mandag den 28. juni 2010

Vi skulle ud ved højvande i Plouminac'h og ind ved højvande i Morlaix. Igen ca. 20 mil, men det skulle vare otte en halv time. Det var svært, for vi havde i perioder to knob medstrøm. Det løste vi, ved at lægge os ved en bøje ved indsejlingen til floden der går op til Morlaix. Vi lå der to en halv time, men blev forstyrret. Først fordi vi havde lagt os ved en gul bøje (de gule bøjer er til de lokale), den var altså ret falmet. De var flinke og anviste os en der var hvid-hvid. Derefter kom Marinegendarmeriet tæt hen og kiggede, vi snakke lidt med dem – og det var så det.

Vi skulle spise sidste middag med Niels, så jeg måtte lave mad igen. Men det er ikke let at finde noget om mandagen i Frankrig. Det lykkedes selvfølgelig. Et hyggeligt lille sted, hvor jeg tror far mor og barn kørte stedet.

Morlaix skyline er præget af en høj jernbanebro bygget i 1870'erne

Tirsdag den 29. juni 2010

Overliggerdag i Morlaix og endnu en tårevædet afsked. Denne gang med Niels. Han skal hjem og holde gang i byggeriet. Her i Morlaix kan han tage TGV'en der går direkte til Gare Mont Parnasse. Og så var der dømt: arbejdsdag! Vask, storindkøb og

kontorarbejde. Det sidste blev der ikke så meget af, da vi ikke kunne komme på nettet her. Men vask og indkøb blev overstået i fin stil.

Onsdag den 30. juni 2010

Lidt problematisk: vi kunne ikke komme af sted fra Morlaix før klokken ti minutter over otte da slusen åbnede, og vi skulle være fremme ved Ile de Baz ved højvande, og der er 13 sømil imellem de to punkter. Vi lå inde i slusen og var klar da slusemesteren mødte på arbejde, kom igennem og fremme ved Ile de Baz klokken 10:30, så det gik fint. I havnen tørrer man helt ud, og ved lavvande gik vi over havnebunden for at komme i land. Vi gik en fin tur. Vi spise middag på båden, og da vi netop skulle i gang med opvasken, kom en af turbådene og lagde sig lidt for tæt på os. Han tilbød os at vi kunne lægge os ved hans bøje som han ikke brugte. Som sagt så gjort. Bøjen lå tættere på land end vi havde lagt os for anker, så skal vi ikke vade så langt over havbunden når vi skal i land i morgen.

Torsdag den 1. juli 2010

Overliggerdag på Ile de Baz, der skal bare slappes af! Det var lidt overskyet, men perfekt til en cykeltur.

Det var ikke langt vi skulle bære cyklerne når vi skulle i land på Ile de Baz.

Vores plan er umiddelbart, at sejle til l'Aberwrac'h og så må vi se hvad vejrguderne har at bidrage med. Stens Ryg har det bedre, men det går langsomt frem!

Ries dagbog

Fra Ile de Baz til Ile de Huat
Juli 2010

Torsdag den 1. juli 2010

Overliggerdag på Ile de Baz, der skal bare slappes af! Vi slappede blandt andet af ved at tage cyklerne frem og cykle rundt på øen og gå op i fyrtårnet, hvor der var en flot udsigt over skærene.

Fredag den 2. juli 2010

Turen fra Ile de Baz til l'Aber Wrac'h foregik i regnvejr. Den smule vind der var, kom lige i mod os, så endnu en dag for maskine. Lidt op ad dagen fik heldigvis tidevandet med os. Vi tog af sted tyve minutter over ni og var i l'Aber Wrac'h kl. ti minutter i tre.

Så skulle vi i land og have vores eftermiddagsdrink. Der var fodbold: Brasilien-Holland (1-2). Der var selvfølgelig andre fodboldinteresserede. Blandt andet nogle englændere, og tænk vi havde fælles bekendte. Sejler-verdenen er lille.

Alle byerne her i sommer landet har en egentlig markedsdag.

Jeg ved ikke hvorfor, men l'Aber Wrac'h er ligesom en milepæl, måske fordi vi blev betaget af det for tyve år siden, da vi kørte hertil i bil fra Bryssel; måske fordi navnet alene antyder at nu er vi i det centrale Bretagne. Under alle omstændigheder synes vi at skibskisten skulle åbnes, og vi ville så

spise på en lokal fiskerestaurant. Vi fik noget af det bedste fisk, vi har fået på denne tur.

Vi bliver skarpt forfulgt af Bent og Karin i Røde Orm. De ligger pt. i Lézardieux og overvejer at tage turen hertil om natten, en afstand på 84 sømil.

Lørdag den 3. juli 2010

Overliggerdag i l'Aber Wrac'h. Tyskland vinder 4-0 over Argentina.

Søndag den 4. juli 2010

Det blev til endnu en overliggerdag i l'Aber Wrac'h, her er så rart. Jeg fik skrubbet teak, det blev bare så flot. Vi fik cyklerne frem og var ude på en fin tur.

Mandag den 5. juli 2010

Mødte Røde Orm da vi sejlede ud af l'Aber Wrac'h mens de var på vej ind. Vi er i jævnlig kontakt. Nu i Camaret. Har ikke set byen endnu, ved ikke hvor længe vi bliver, vejret er fint men badevandet stadig for koldt.

Røde Orm på vej ind til l'Aber Wrac'h, vi er på vej ud.

For at nå hertil skal man passere Chenal du Four og denne passage skal ske på slak vand (dvs. lige på det tidspunkt hvor tidevandsstrømmen vender og der næsten ingen strøm er) skulle vi først af sted klokken halv to. Det var slemt! At have bestemt sig til at skulle af sted og så ikke kunne komme af sted, betyder at man skal vente. Det er vi ikke gode til. Det er bedre at skulle tidligt op for at nå noget, men vente en hel halv dag. Vi tog af sted

klokken et. Vi havde været klar til at sejle fra klokken ti. Nå, men turen fra l'Aber Wrac'h til Camaret gennem Chenal du Four var helt udramatisk. Vi havde også forberedt os godt: Sten kunne sejladsbeskrivelsen uden ad. Der var klokkeslæt på hvornår, vi skulle være ved hvilke bøjer, og vejret var fint. Det eneste en smule ubehageligt var de ret store dønninger, der stod på den første del af turen. Da vi kom hertil ved halv otte tiden måtte jeg så i gang med at lave mad. Det blev en lille bistro oppe på kajen.

Dagen startede i øvrigt med at vi konstaterede at omdrejningstælleren er gået helt i udu. Nu hikker den ikke mere, nu er den helt død. Da vi kom ind til Camaret, gik Sten alle ledningerne efter, men kunne ikke finde nogen løse forbindelser. Han fik hurtigt lokaliseret et marine-værksted og fik en aftale om at snakke med chefen i morgen tidlig.

Tirsdag den 6. juli 2010

Overliggenderdag i Camaret. Chefen var ikke helt vild med at skulle se på vores omdrejningstæller, men Sten fik ham overtalt. Sten havde blotlagt maskinen, da han så det klarede han op og gik direkte ned og fandt den løse ledning og voila! Nu kan vi igen se hvor mange omdrejninger vi kører med.

Vi fandt cyklerne frem og kørte ned til Pointe de Penhir. Det er et af de steder, der har tre stjerner på Michelinkortet, fordi det er et meget naturskønt sted. Også der gjorde vi den iagttagelse, at man er begyndt at passe på vegetationen på udsigtpunkterne. Der er meget diskret lagt stier ud og hegnet områder ind. Nogle steder er der også sat skilte op med billeder, der viser hvordan stedet så ud for ti år siden, hvor nedslidt det var. Det fik os til at tænke på, at det var en af de ting vi havde lagt mærke til, da vi var her sidst, for tyve år siden. Da vi boede i Bryssel, tog vi en sommer bilen, de to hunde og et lille telt og kørte herud. Det er dejligt at se, at der bliver taget hånd om vegetationen sådanne steder, og at det kan betale sig.

Onsdag den 7. juli 2010

Endnu en overliggenderdag i Camaret. Jeg startede dagen med at løbe en tur op mod et af de utallige "poin de'er" der er her i Bretagne. Fin tur men det var op ad bakke. Fremover vil jeg finde kyststier at løbe på. Der var en del kontorarbejde den dag, Sten skulle opdatere billeder, og vi havde ikke rigtig lyst til at bevæge os langt væk fra båden. Vi fik dog taget os sammen og på vejen skulle vi lige betale havnepenge. Da vi kom ud af Capitaineriet, stod Bent og Karin der! Vi aflyste cykelturen og resten af dagen gik op i hygge.

Fra festmiddagen under Sejklubben Københavns sommertur til Bretagne

Torsdag den 8. juli 2010

Turen fra Camaret til Audierne gik via Raz de Sein. Endnu et sted hvor der er rigtigt ubehageligt, hvis man kommer der på det forkerte tidspunkt. Heldigvis viste regnestykket, at vi ikke skulle vente så længe med at tage af sted. Vi skulle af sted allerede klokken tyve minutter i ti for at nå slak vand ved Raz de Sein. Også dette var ret udramatisk. Det gik for maskine, for på intet tidspunkt havde vi mere vind end 2 m/s. Vi var i Camaret klokken fire samtidig med Røde Orm, som var taget af sted lidt senere end os. De ville have lidt strøm med sig nede ved Raz de Sein.

Fredag den 9. juli 2010

Overliggerdag i Audierne. Det var nu, der skulle handles og der var et passende supermarked i byen. Karin er lidt frustreret over, at det ikke er til at finde en frossen kylling nogen steder. Det lader ikke til at det er noget man bruger i denne del af verden. Sten har en del dage gået rundt og snakket om at vi skulle finde en krabbe og så gentage sin krabbe-spagetti ret. Vi fandt en fiskehandler, vi fandt krabber. Umiddelbart fandt Sten krabben på 800 gram for lille, så vi gik ud af butikken med en på 1,5 kg! Nå, det endte med at vi bad Bent og Karin om at hjælpe os med at spise den. Bent hjalp med at skille kød fra skallen. Vi havde købt en nøddeknækker for at havde noget at knuse skallerne med. Det viste sig at være helt til grin. Sten måtte i værktøjskassen og finde papegøjetangen: Det virkede. Opskriften var den velafprøvede fra da Niels og Buller var her (se den 20. juni 2010).

Lørdag den 10. juli 2010

Audierne-Benodet. En enkel tur. Vi havde ikke meget vind, da vi startede, men der kom lidt op ad dagen. Den kom fra nordøst 4-5 m/s. Vi fik så det meste af turen for sejl, først foran for tværs og senere gik den om i syd til sydvest og da vi skulle lidt nordpå så fik vi agten for tværs.

Søndag den 11. juli 2010

Her søndag eftermiddag bliver der kamp om pladserne inde i Benodet. Der er meget strøm inde i marinaen, så da det blev slak vand sejlede vi ud og lidt op ad floden Odét og droppede et anker i Ainse de Cambrit. På et tidspunkt konstaterede vi at badevandet var 19 grader, men nu er det nede på 14 igen.

Mandag den 12. juli 2010

Kvart over ti lettede vi anker i Anse de Combrit og sejlede til Port la Forét, hvor vi var klokken to. Det var kun 14 NM men fin sejlads, selv om det regnede. Det blæste 4-7 m/s fra SSV. Da vi i går lagde anker ud i Anse de Cambrit, var vi meget omhyggelige

med lægge rigeligt med kæde ud og sænke et blylod langt ned ad kæden. Det fik vi så fornøjelse af, da vi skulle have ankeret op. Der er meget tidevandsstrøm i Odét. Det betyder, at man karter rundt om ankeret. I vores tilfælde havde vi kartet rundt om blyloddet, fordi vi havde sænket det så langt ned! Så da vi hev blyloddet op, fik vi en fuglerede af kæde med op. ØV! Det blev løst op, men det var lidt tungt arbejde, men det lykkedes. Heldigvis går det bedre med Stens ryg, men det er den slags situationer der helst ikke må opstå, for så stiger risikoen for tilbagefald.

Et karakteristisk sommerbillede i Frankrig: der samles krabber og snegle når der er lavvande; læg mærke til at sømærkerne er støbt fast i havbunden

En af grundene, eller rettere grunden til at vi skulle hertil, var at der er et rimeligt udvalg af skibsprovianteringsforretninger. Bent og Karin overvejer at købe en ny gummibåd og påhængsmotor. Så der er alvorlige projekter på programmet.

Har fået en SMS fra Kirsten. Det går vist ikke så godt med Kåre. Hans lungekapacitet gør at han knapt kan gå 200 meter.

Tirsdag den 13. juli 2010

Overliggerdag i Port de Forét. Vi havde set, at vejrmeldingerne ikke var de bedste for dagene her midt i ugen, så med alle legetøjsforretningerne er vi ikke nervøse for at skulle bruge en dag eller to her. Det er faktisk også et fascinerende sted. En stor havn, med en

masse af de franske hurtige sejlbåde. Og der er rigtig mange, og de er rigtig store. Den lille by med et supermarked ligger to kilometer væk, op af bakke og det er en smuk tur langs floden og den gamle havn.

Turen indtil byen langs den gamle havn er flot

Det er Bastilliedag i morgen, og vi fandt ud af hvordan det fejredes her i byen. Bent mente at revolutionen startede allerede i dag. Han havde ret.

Der var aftenmarked her ved havnen, og der var et 13 km's løb i byen. Bent og jeg nåede ikke at melde os til løbet. Men på markedet fik vi suppleret vores beholdning af lokale skærepølser.

Røde Orm har investeret i gummibåd og påhængsmotor, så nu er man ved at løse puslespillet men opbevaring under sejlads.

Sten skriver med Kåre, det er rigtigt at det ikke går så godt. ØV det gør os så grueligt ondt.

Onsdag den 14. juli 2010

Overliggerdag i Port de Forét. Vi foldede cyklerne ud og tog til Concarneau. Det var meget op ad bakke og lige så meget ned ad bakke, men det var en fin tur som jeg kunne mærke i benene bagefter. Sten har det fint

Der investeres i en ny påhængsmotor og gummibåd til Røde Orm

med at cykle, men turen op og ned at strøget i Concarneau var ikke lige ham. Concarneau er et besøg værd (om end lidt af en turistfælde). Endnu en by, hvor den gamle by er omkranset af en mur, der næsten er intakt.

Vejrudsigten lignede mindst én nærmere to dage mere her i byen. Da stedet her har så mange servicefaciliteter for både, så faldet det Sten ind, at vi skulle have foretaget vores 1000 timers eftersyn på motoren selv om den strengt taget kun har kørt 900 timer. Her har vi dårligt vejr og en autoriseret mekaniker: Better safe than sorry. Han kommer i morgen eftermiddag.

Vi "fik" jo nye batterier inden vi tog af sted, AGM batterier. Vi skal jo være sikre på, at vi har strøm nok, så vi ikke skal have strøm i land som det første. Det laderelæ vi med store udfordringer fik sat i sidste vinter, var jo programmeret til de gamle batterier. Sten var ikke meget for at gå i gang med at omprogrammere laderelæet uden at have nogen at holde i hånden. Han har godt nok forberedt sig: læst vejledningen der er flere sider lang (og fundet fejl i den) snakket med folk han har tillid til, læst igen, prøvet at snakke med mekanikere og læst igen. Da han var oppe og snakke med mekanikeren om eftersynet snakkede han også med en som måske kunne omprogrammere, og han ville også komme ned at se på det i morgen. Sidst på eftermiddagen læste Sten igen

vejledningen, pillede gulvbrædderne op i pantryet og sagde: nu gør jeg det s... Det næste jeg hørte var: nu har jeg programmeret den om, men det er forkert, så kan jeg vel også programmere den rigtigt! Så gik jeg over på Røde Orm og drak kaffe. Ti minutter efter kom Sten og var meget tilfreds med sig selv – og lettet. Efter kaffen smuttede han op og aflyste aftalen med manden, der ellers skulle have set på det.

Aftenmarked i La Forret

I Port de Forét var der bretonsk koncert om aftenen. Vi vidste ikke hvad det var vi gik indtil. Og da vi kom ind i salen lagde vi godt mærke til at der var mest fyldt op bag i salen. Det var en koncert med et traditionelt bretonsk band. Instrumenterne var sækkepiber og de lokale obolignende fløjter. Det var spændende, der var gang i den og det var rigtig sjovt. Efterhånden som stemningen steg forstod vi godt hvorfor mange havde valgt at sætte sig tilbage i salen (høreskader kunne edllers let blive resultatet).

Torsdag den 15. juli 2010

Endnu en planlagt overliggerdag i Port de Forét. Og den var programlagt fra morgenstunden. Vi startede med almindelig oprydning og rengøring og for ikke at være i vejen når mekanikeren kom, gik jeg på vaskeriet med en pose vasketøj. Og så var der eftersynet på motoren. Det var en oplevelse, en af de meget positive. Hold da op hvor var han grundig. Alt blev gået efter, hvor han

havde bolte eller skruer ude, blev de tørret af og der blev smurt inden de blev sat på plads igen. Han konstaterede hvor der var slid på slanger og satte beskyttelse på de relevante steder det. Kileremmen til ferskvandspumpen var slidt, ret slidt. Den havde ikke holdt 100 timer til, skiftet! Kileremmen til motoren ret slidt, faktisk 1½ mm smallere end oprindeligt. Han konstaterede at med den nye generator, var den slidte kilerem vi havde på faktisk for lille. Han havde ikke den rigtige størrelse. Den henter han i morgen tidlig og kommer fra morgenstunden.

Fredag den 16. juli 2010

På vejrudsigten ser det ud til at vi kan komme af sted i morgen, så i dag bliver måske vores sidste overliggerdag i Port de Forét.

Eftersynet på motoren blev gjort færdigt, Det der ikke blev endevendt i går blev det i dag. Impeller, filtre og olie (også i gearkassen) skiftet. Til slut blev alt affedt og rensat op, elinstallationer sprøjtet med antikorrosionsmiddel. En helt igennem positiv oplevelse der giver begrebet 'rettidig omhu' nyt indhold og det var med glæde vi blødte €50 til det lokale erhvervsliv.

Port la Forret er et af de store centre for kapsejlad, derfor er der mange racere at se på.

Sten gik igen til hånd og konverserede på fransk med mekanikeren, som om han aldrig havde gjort andet. Og det så ud til at mekanikeren forstod ham. Afslutningsvis blev

hele motoren affedt og aftørret, alle elektriske forbindelser sprøjtet med antikorrosionsmiddel og sluttelig fik hele affæren en gang W8!

Lørdag den 17. juli 2010

Kvart over otte afgang Port la Forret, kurs mod Port-Louis ved indsejlingen til L'Orient. Det meste af turen havde vi genakkeren oppe, og det gik frem over havet med op til syv knob, sådan! Port-Louis er en lille havn der ligger under et gammel fort. Fortet er et besøg værd. Det rummer dels en udstilling om søredningstjenesten, en udstilling om havarkæologi og så en udstilling om Fransk Ostindisk Kompagni. Det var ret skægt, der var en masse flotte modeller. En var blandt andet en "lagkagemodel", hvor et skib var skåret op i lag, der viste hvordan de enkelte dæk var pakket og med hvad, ret flot.

Søndag den 18. juli 2010

Overliggerdag: Sammen med Bent og Karin tog vi vandbussen over til L'Orient, hvor målet var at se et museum om sejlsport og om franskmændenes kapsejlsadikon: Eric Taberly. Et meget flot museum og fem af hans seks både var hjemme, så man kunne se dem. Hans både indgår nu i en sejlerekole, så de bliver stadig brugt. Nu var det søndag, så der var ikke meget gang i L'Orient. Den blev totalt udbombet under 2. verdenskrig, og genopførelsen er ikke en af de mest heldige. Næh, vi opdagede på vej hjem med vandbussen, at det folk var i L'Orient for, var at tage ud til Port-Louis.

Mandag den 19. juli 2010

Port-Louis til Ile de Groix (Port Tudy). Vi var i Port Tudy klokken ti efter en tur på en lille time. Stemningen her er som på Ven med Hornbæk placeret ved havnen. Masser af turister og cykeludlejning. Vi var blevet anbefalet ikke at komme i weekenden og at komme før middag. Og det tror jeg var en god anbefaling. Hen på eftermiddagen var der kommet rigtig mange både, med der var på ingen måde panik. Capitaineriets tre små både

kartede rundt og hjalp folk på plads, så der var stille og roligt. Men der blev først rigtig stille da passagerbådene til fastlandet holdt op med at sejle ved otte tiden.

Der ligger et havbrug lige uden for havnen. De opdrætter abelonemuslinger. Abelonerne bliver ikke så store på disse breddegrader, men det er seriøst opdræt til høje priser. Sten er meget betaget af dem, og spurgte om de blev serveret på nogen af restauranterne her ved havnen. I dag følte vi os fristet til at bade. Vi gjorde på en lille strand lige ved havnen (dvs. det er kun en strand ved lavvande).

Tirsdag den 20. juli 2010

Overliggerdag på Ile de Groix: der er Tour de France og så er der Tour de Ile de Groix. Iført fire cykler og et ret ringe kort over øen drog vi af sted ved titiden. Der havde Bent også været færdig med at samle og pudse cykler længe. En ting var at kortet ikke var det bedste, men de skilte der anviste vejen for cyklister var 1) meget små og 2) skjult godt bag buskads og træer. Vi fandt dog rundt og sluttede i havnen syd på øen, Loch Maria hvor vi fik fiskesuppe og øl. Loch Maria er en af den slags havne, hvor naturen har dannet en bugt, og der er bygget en mole ud. Bådene ligger så her bagved ved bøjer. Ved lavvande er vandet så lavt at bådene nærmest står ved bøjerne end ligger.

Udsigt fra fortet i Auray 'over broen over floden'

Onsdag den 21. juli 2010

Vi tog fra Ile de Groix tyve minutter over ni for at sejle til Port Haliguen (som det siges at engelske sejlere kalder Port Hooligan). Det er en kæmpe marina, det var vi forberedt på, den ligger bare godt for at komme videre til Golfe de Morbihan, som var næste mål. Vi var i Port Haliguen klokken tyve minutter i to.

Torsdag den 22. juli 2010

Vi tog fra Port Haliguen lidt i ni og som planlagt til Golfe de Morbihan, hvor vi sejlede op ad Riviere D'Aurey og fandt en ankerplads. Vi var fremme ved middagstid. Det betød at der var til at tage gummibåden lidt længere op ad floden til en lille søvrig og hyggelig sommerby, Bono. Sten prøvede endnu en gang at få fat i sine ynglingscerutter: Moods, forgæves! Men der var Tour de France i fjernsynet, så vi bænkedes os med en Pastis. Schleck (som kører for det danske hold SAXO Bank) og Contador lå alene i spidsen på vej op ad det berømte(?) Col du Tourmalet (Sten siger at den afslutning var en klassiker og at Touren blev afgjort der). Da manden bag disken fandt ud af, at vi var danskere skulle vi kun betale 2 Euro for vores drinks, havde vi været fra Spanien havde de kostet 3.5.

Fredag den 23. juli 2010

Overliggerdag, nu skal vi se hvad bugten her kan byde på. Vi tog vores gummibåd, Bent og Karin deres og så gik ekspeditionen nordpå til Auray. Vores guidebøger har afvigende oplysninger om hvorvidt byen er et besøg værd. Én oplyser at det er en turistfælde, og at man skal holde sig derfra, den anden at der er en køn gammel by med smukke huse, som man bør besøge trods de 4000 turister, der kommer hver dag. Det sidste er rigtigt, det var godt vi ikke var sejlet helt her op, men havde taget gummibåden. Vi fik galetter til frokost, med cidre, bien sur!

På turen tilbage til bådene kom vi så til at tænke på, at det måtte være ved at være slut på dagens etape på Tour de France, vi drejede

så af og tog alle fire til Bono og ind i den TABAC Sten og jeg havde været på i går. Da vi kom ind ad døren, sagde manden bag baren, at Schleck var gået ud af Touren for han var så træt! Han brød hurtigt ud i et kæmpe grin, da han så Stens noget overraskede ansigtsudtryk. Vi var nu stamkunder og værten fyrede følgende vittighed af (på fransk naturligvis): det er da godt at team SAXO Bank ikke er et telefon (phone) selskab for så skulle det have heddet team 'Saxophone'. Vi fik kaffe og så resten af dagens etape. Så tilbage til bådene. Vandet var her så varmt at vi fik en svømmetur inden vi spiste.

Den afgørende etape i Tour de France

Inden vi tog af sted hjemmefra havde Sten købt nogle polo-shirts og fået broderet vores trolandslogo på dem. De er rigtig pæne. Sten er jo praktisk, så de er alle købt i ekstra large, og hvis de så er lidt for store, kan man jo bare tage en trøje på inden under. Det er rigtig store ekstra large. Vi fik nogle rigtig pæne store ekstra large. Vi fik nogle rigtig pæne polo-shirts til Southerly-stævnet. De sidder pænt, men de er røde. Rigtig røde. Det eneste jeg nogensinde kommer til at bruge min til, er mønster. I dag fik jeg klippet den ekstra-large troland trøje i mønster efter den røde Southerly trøje. Jeg fik symaskinen frem og syet den sammen, så nu behøver jeg ikke en trøje på under trolandtrøjen mere.

Lørdag den 24. juli 2010

Vi har fundet ud af, at når bøjerne snakker om ankerpladser, og at der i kortene er markeret muligheder for at ankre, så er de udnyttet fuldt ud! Det vil sige, at der er lagt bøjler ud, og at der ligger både ved de fleste af dem. Men er der en ledig bøjle, kan man bare tage den. Det har vi ikke endnu haft problemer ved. En enkelt gang er vi blevet bedt om at flytte os, men fik anvist en anden bøjle (det var dengang i Ploumenac'h, hvor vi ikke kunne se, at bøjlen var gul og ikke hvid). Her i Riviere D'Aurey, kom en havnefoged i går og sagde, at han regnede med, at ham der lå ved bøjlen kom i går eller i dag, så han anviste os en anden. Fint nok. Det er så ikke rigtigt til at vide, om man kommer til at betale for det. Her måtte vi af med 10 euro, og så fik vi en vejrudsigt. Egentlig er det meget rart at ligge ved solide bøjler her i floden, hvor tidevandet kan løbe med op til 4-5 knob. Nogle steder i Golfe de Morbihan løber den med op til 9. knob.

Vi sejlede fra Riviere D'Aurey kvart i ti, vi er jo ikke gode til at vente! Det havde nok været smartere at vente en god time, for vi havde i en periode op til 5 knob i mod os, - ikke smart. Vi fandt nogle ledige bøjler ved en bugt i den sydlige del af golfen ved Anse de Pen Castel, hvor vi var fremme halv et.

Det er en fin anker (=bøjle) plads, og som sædvanligt var det overskyet i løbet af dagen og vinden tog til, for så i løbet af aftenen at dø ud samtidig med at vinden forsvandt.

Bent fik sin sag for da han var ude at ro i jollen, for selv om strømmen løjede af så var den stadig betydelig. Han havde dog kræfter til at ro over at se Tour de France, for vi havde af en eller anden besynderlig grund fjernsynssignal her ude midt i bugten. Bent og Karin var kommet til den erkendelse, at nu måtte de sætte tempoet lidt op, og de vil ud af Golfe de Morbihan i morgen. De vil forsøge at nå til Gibraltar inden jul, vi vil jo kun til Nordspanien, så vi har slet ikke travlt. De vil

ud af bugten i morgen! Ja, - det bliver så slut på Sejlklubben Københavns sommertur til Bretagne. Det kan godt være at det deltagende antal både ikke var særlig stort, men det har været hyggeligt. Efter middag tog vi over på Røde Orm. Karin havde bagt! Vi fik hjemmebagt brød og ost. Det bødede jo lidt på den tårevædede afsked.

Søndag den 25. juli 2010

Vi var heldigvis tidligt oppe, så vi nåede at vinke farvel til Bent og Karin, da de i medstrøm satte kursen ud af 'Golfen'. Vi bliver her i et stykke tid endnu, så vi skulle bare finde en anden ankerplads. Vi havde luret på en der ligger ved Ile d'Arz, og der skulle være en rampe. Vi to hen og kiggede på det, fandt en bøjle og bandt os til bøjlen. Det er altså smart med bøjler: ingen anker og ingen fendere. Ingen raslende kæde, ingen.....afbrydelse... alt imens jeg skrev dette, kom der nogle lokale op til båden og gjorde opmærksom på, at den bøjle vi havde valgt ikke kunne holde vores store båd. Vi fik anvist en anden bøjle. Og ved denne bøjle får vi heller ikke problemer med knirkende fendre. Lige om lidt tager vi indtil øen for at spise middag. Det er min tur til at lave mad.

Mandag den 26. juli 2010

Her er dejligt, vi blev en dag mere. Vi gik en tur på den del af Ile D'Arz, vi ikke havde nået i går.

Aftenstemning i Souzon, Belle Ile

Tirsdag den 27. juli 2010

På turen fra Ile D'Arz til Belle Ile fik vi et ordentligt lods i r.. og fandt ud af hvad flyvende hollændere er lavet af. Vi havde planlagt at skulle ud af Golfe de Morbihan lige efter det slakke vand ved højvande. Det gjorde vi så. Vi vidste jo, at så fik vi strømmen med os. Mon ikke! Da vi gik ud fra ankerpladsen, startede vi med at have en til to knob med os. Men jo tættere vi kom udsejlingen jo mere skub fik vi bag i. Fire knob fik vi med os, så fem og på vej ud af selve udsejlingen havde vi seks en halv knob med os. Loggen stod på ti, da jeg fotograferede den, men vi kom op på 10,4 og vi gik knap fire gennem vandet. Der var så meget strøm at der selvfølgelig også stod noget strømsø. Et sted stod der så meget at vi fik vand i cockpittet, ikke meget men dog et sprøjt.

Der var ikke meget vind, så vi sejlede for motor. Og så kom tågen og den blev tæt! Så er det man bliver glad for kortplotter og radar. Da vi sejlede i tågen ved Dover, fandt vi ud af at det var hensigtsmæssigt at dele skærmen på plotteren, således at radarbilledet var øverst og vendt i forhold til bådens stævn og kortbilledet under det vendt med nord oppe (normalt). På grund af radaren ved man jo, at der er skibe og hvor de er, og hvis de kommer ud af tågen, hvor de kommer ud af tågen. Det er altså bare sådan, at når man får øje på dem (hvis man får øje på dem), så kommer de altid ud af tågen fem seks meter over vandet, og så varer det lidt inden man kan se forbindelsen til vandet. Det er altså et sært fænomen, men fascinerende og lidt skræmmende. Jeg tror ikke jeg siger det til nogen, af fare for at skuffe alle overtroiske, og de der tror på gamle skrøner: flyvende hollændere er lavet af, hvad almindelige skibe er lavet af, de er bare pakket ind i tåge.

Her i Sydbretagne bliver skodder og træværk malet i kraftige pastelfarver, oftest lyseblåt; selv om man bor i dobbelthus, behøver man ikke være enige om farven

Onsdag den 28. juli 2010

Overliggerdag som startede med, at der skulle ordnes bankforretninger, men hvor vi alligevel nåede at cykle en tur rundt på den nordlige del af øen. Amagerbanken har det ikke så godt, så vi prøver at få oprettet nogle konti i en bank, der har det godt. Det lader til, at det kan lade sig gøre, men det er lidt svært at gøre på afstand. Der er en masse oplysninger, vi skal have stampet op ad jorden; men takket være Internet på Stens telefon, pdf filer og kopier på en TABAC og i land, så tror vi har fået sendt det meste. Det skulle jo gøres hurtigt for postkontoret lukkede ikke op efter frokostpausen (men her er et postkontor).

Hver eftermiddag i Souzon var der åbent i fiskeudsalget på havnen, også restauranterne gjorde deres indkøb her

Torsdag den 29. juni 2010

Overliggerdag hvor vi cyklede til øens største by, le Palais også en dejlig by, og kysterne her på øen er bare så smukke. Vi er i sommerland, masser af sommergæster, men her er en meget afslappet og tilbagelænet stemning.

Fredag den 30. juni 2010

Vi tog fra Souzan klokken halv ni for at tage til en ankerplads på østsiden af Ile de Houat. Vi var der ved 12- tiden, med masser af mulighed for at komme i land. Endnu en sommerø, men der er en fast befolkning på størrelse med den på Anholt og der er en skole, men jeg tror ikke der er meget gang i den om vinteren.

Lørdag den 31. juni 2010

Afgang Ile de Huat klokken 8, for at tage til Fastlandet ved Pornic. Så er vi ude af Bretagne og må se hvad resten af Frankrig nu kan byde på. Vi har ikke været i rigtig havn i næsten to uger, så nu skal vi prøve civilisationen igen.

Rådhuspladsen på Ile de Huat og det obligatoriske mindesmærke for de fædrelandets helte i hhv. 1. & 2. verdenskrig og diverse kolonikrige i Indokina og Nordafrika

Ries dagbog

Fra Ile de Huat til Hondarribia
August 2010

Søndag den 1. august 2010

Kom til fra Ile de Huat til Pornic i går ved 4-tiden, der var endnu krudt i os. Da jeg så, at der var en ledig vaskemaskine fyldte jeg den med vasketøj og fik en alvorlig gang kogevask overstået. Sten vaskede dækket og startede et større arbejde med at polere, så vi var ret stolte af os selv og havde besluttet, at jeg skulle lave mad. Da vi var kommet ind af flydebroen måtte vi erkende, at der ikke var krudt nok i os til at gå 800 meter ind til byen, så vi skridtede havnefronten af for caféer, bistroer oma., og besluttede os for restauranten! Det var et rigtig godt valg. Vi fik et rigtigt lækkert måltid, foie gras om en reje til mig og noget krebs dekorativt anrettet til Sten; lam til os begge og til dessert chokolade is med karamel biscuit. Her lades noget plads stå såfremt Sten ved gennemlæsningen ønsker at uddybe det (S: Jeg kan kun tilføje, at vi dertil drak en flaske virkelig god Bourgogne og fik en Vielle Armaniac til kaffen, en pouesse café, som det så smukt udtrykkes på fransk).

I dag fortsatte vi i samme ånd som i går: jeg vaskede tøj, Sten polerede båd. Vi vidste, der var marked i byen i dag og det skulle vi ind og kigge, vi manglede også forsyninger. Jeg skal love for der var marked i byen, hele byen! Normalt har vi konstateret, at det kan være svært at handle om mandagen, da mange af forretningerne er ikke åbne, men det var de her i Pornic og der var marked. Vi fik handlet og købte lidt med hjem til vores frokost. Sidst på eftermiddagen tog vi til byen igen for at få os en kop kaffe, det fik vi også, og der var stadig lidt marked. Sten fik gjort sig nogle gode køb: Et kvejl hampetovværk, det har han ledt længe efter, men det er svært at finde, og et marinemaleri (€10), der godt kunne ligne en Eckersberg (et af skibene fører i hvert fald dansk flag).

Mandag den 2. august 2010

Sejlede fra Pornic halv ti til L'Herbaudiere, ni sømil, vi var fremme klokken 11. Vi kunne ikke finde havnekontoret: Der er marked i byen og også her fylder det hele byen og byen går helt ned til havnen. Efter at have efterfyldt vores depoter, fandt vi havnefogeden. På markederne er der altid nogle vietnamesere, der laver mad og sælger det. Vi fik vietnamesisk mad til frokost. Herefter håndvask af tøj, vask af badeværelse, Sten polerede igen og så til legetøjsforretningen (skibsudstyr). Mad ombord, marinerede kyllingespyd fra markedet i går.

Tirsdag den 3. august 2010

Lige nord for havnen er der et dige som blev bygget af en M. Jacobsen, født og opvokset på øen. Han må da være af dansk afstamning. Pudsigt. Var ude på en lang cykeltur. Ile Noirmontier er en ø, der oser af sommerland og ferie. Det er rigtigt, hvad de skriver i guiderne, at når man kommer syd for Bretagne så er husenes tage ikke sorte men røde. Efterhånden som vi er kommet sydpå er stenhusene langsomt blevet afløst af hvidkalkede huse og der er blevet stadigt flere hvidkalkede huse med døre og vinduer malet i kraftige pastelfarver, mest i blå. Det var virkelig flot i morgenlyset, hvor de røde tage gav de hvide vægge et lyserødt skær.

1,5 kg hummer er (mere end) nok til to personer

Onsdag den 4. august 2010

Rigtig snusket vejr; havde overvejet at fortsætte til Ile de Yeu. Da vi havde set ud på verden droppede vi det projekt, og holdt "søndag". Dvs. byggede rede, opdaterede dagbog og hjemmeside, læste bøger. Sten fandt ud af at det tjærede tovværk han havde købt et bundt af, ikke var tre-slået, men fire-slået. Han erklærede kækt, at det ikke betød noget, det var blot sværere at 'takle' (at arbejde med).

Torsdag den 5. august 2010

Tog fra L'Herboudiere kvart i ni og var på Ile de Yeu klokken et. Fin sejlads fin vind NW 5-7 m/s. Har haft kontakt med Leila om datoerne for hendes hyre her om bord. Det bliver i september, hvor vi regner med at være i Spanien. Sten ser frem til lidt husmoder-afløsning, - Leila ser frem til at gå på tapas-bar(er).

Sten er begyndt at overveje, hvordan han indkøbte billede er endt på Ile Noirmountier. S: det har nok hængt hjemme hos digebyggeren Jacobsen; R: det bliver det ikke nødvendigvis en Eckerberg af.

Fredag den 6. august 2010

Ligger i fiskerihavnen. Det lader til, at der er den sædvanlige konflikt mellem fiskerne og sejlerne. Fiskerihavnen har en sluseport, dvs. at der er begrænset afgang hertil. Men da vi skal ligge her et par dage, så er det ikke noget problem, vi skal bare planlægge vores afgang, men det finder vi ud af når den tid kommer. S: Digebyggerens far er nok kommet fra Danmark på sådan en båd der er på billedet, måske er det hans båd; R:.....?

Lørdag den 7. august 2010

Fik mulighed for at flytte over i marinaen. Hvis vi var blevet liggende, så skulle vi i morgen have været ude af havnen inden klokken fem (om morgnen!), inden havnen blev lukket for lavvande. Så da vi kunne komme ud af fiskerihavnen ved et-tiden, flyttede vi.

Søndag den 8. august 2010

Vi havde jo hørt fra Røde Orm, at de kun fik lov at være i Les Sables d'Olonne i to dage. Vi havde været i kontakt med Stens halv-fætter, der bor i Baskerlandet. Familien er på ferie med deres camper her i Frankrig, og det passede med at mødes i Les Sables d'Olonne. Vi ville jo gerne have en plads, så vi tog tidligt af sted, dvs. kvart i otte. Vi var fremme klokken to og ringede straks til Esteban. Vi mødtes om eftermiddagen. Fik fransk champagne, spansk cava, franske tartines med jams på og spansk skinke. Det er åbenbart også et primitivt liv at leve i en camper. Esteban og Arantza har to børn Martin og Tomas. Esteban og Arantza taler baskisk, spansk og fransk. De to børn baskisk, spansk og engelsk. Som sædvanligt: sprogkaos når vi er med den del af familien, men sjovt.

Martin, Esteban, Tomás Arantza og Rie

Mandag den 9. august 2010

Klokken 10 kørte vi med den lille familie til stranden. De to drenge surfer og er ved at lære deres mor det. Så de tager til strande hvor surfmulighederne er gode. Drengene blev på stranden, mens vi tog i et supermarked og handlede med Esteban og Arantza. Vi spiste frokost i camperen og så i øjnene, at dér kunne vi ikke spise seks mennesker. Vi købte ind til en fiske wok, som Sten lavede ombord og vi havde en hyggelig aften. De vil tage videre i morgen, for de vil til Bretagne, og der

er mange strande de skal besøge inden da. Det var ikke svært at sige farvel. For når de er hjemme fra ferie, så er vi i baskerlandet i deres baghave!

Tirsdag den 10. august 2010

Overliggerdag. Vi havde på grund af al familiehyggen slet ikke nået at få oset i alle de sejlsportsforretninger, der er på havnen, og der er et par stykker. Det var så dagens projekt.

Det lader ikke til, at der er så meget tryk på pladserne i havnen nu. Vi havde ingen problemer med at få lov til at betale et par dage mere.

Onsdag den 11. august 2010

Planen var at sejle til Ars en Ré. Der skulle vi (af hensyn til tidevandet) være ved fire tiden, så vi skulle først af sted ved middagstid. Da vi vågnede lignede det meget mere endnu en overliggerdag: overskyet og silende regn! Sådan noget vejr er ikke for efterlønnere. Vi tjekkede vejrudsigten, og det så ud som om at der var en mulighed for at det klarede op. Det gjorde det, og vi var i Ars en Ré klokken halv fem. Vi kom der på stigende vand, og tidevandet gav os en ordentlig skub, da vi sejlede ind ad kanalen.

Leila har i en sms skrevet at digebyggerens (se 6/8) far var fra Holland. Det mener Sten ikke kan være rigtigt, for hans gode ven Eckersberg (og han er dansk) har malet billedet, inden digebyggerens far tog ned og giftede sig med den franske pige.

Torsdag den 12. august 2010

Amagerbanken har det jo ikke så forfærdelig godt, så vi er ved at oprette nogle konti i en anden bank. Vi skal have orden i papirerne på afstand, og det er lidt af en opgave. Der var så her til morgen lige noget, der skulle udskrives, underskrives og sendes, og det fik vi tjek på i løbet af formiddagen. Vi nåede også at kigge på byens marked. Der er marked hver

dag, så vi handler en anden dag, for vi ville ud på en cykeltur. Det kom vi så. Vi tog ud til fyret på øens nordlige spids, ligesom en million andre turister. Jo, udsigten var flot, men vi havde ikke lyst til at stå i en 50 meter lang kø for at komme til at kravle op ad en trappe. Så vi gik lidt rundt og kiggede på det cirkus, der er opstået omkring denne (pseudo?) turistattraktion. Vi var også inde i den museumsbutik. Jeg elsker den slags butikker, og de er virkelige interessante i dette land. Der er masser af bøger og den slags.

Det landskab vi cyklede igennem, var præget af det området lever af: saltudvinding og vinproduktion. Dertil kommer så turismen. Det kom lidt bag på os, at man kun regner med at turistsæsonen kun varer halvanden måned.

Saltudvinding på Ile Noirmoutier

Vi ligger i tredje position, udenpå en fransk aluminiumsbåd. Meget søde mennesker på vores alder, der har sejlet lige så længe som os (Michel og Christine). Vi er selvfølgelig kommet i snak, og i går var vi ovre og se deres båd og fik et glas vin. I dag har de så været her, og vi gjorde et indhug i vores sidste danske øl.

Fredag den 13. august 2010

Michel havde fundet et problem ved maskinen på hans båd. Den skulle over et sted i havnen hvor han kunne tørre ud, så

Den flotte og dramatiske indsejling til den gamle havn i La Rochelle

vi måtte lige ud og vende for at han kunne komme ud. Bus til La Rochelle, til civilisationen. Havnen i La Rochelle er lukket efter stormen Xynthia (i februar i år). Hvor lukket den er, er svært at vurdere, jeg tror ikke man bliver vist væk, men jeg tror ikke man får lov at være der ret længe. I inderhavnen, den gamle havn, er der ikke plads til særlig mange store både.

Tilbage i Ars en Ré, gik vi op i sejlklubben for at tjekke vejrudsigt og Internet i øvrigt. Der er som sådan ikke internet i havnen, men der er i sejlklubben. Der er åbent mellem klokken 11 og 13 og mellem klokken 16 og 18. Vi er blevet modtaget utroligt pænt, præsenteret for formanden og en masse mennesker. Vi har også byttet standere. Det lader til at være der man mødes inden man skal spise.

Lørdag den 14. august 2010

Den inderste båd (en Ovni) skulle på weekend, så vi måtte lige ud og vende for at han kunne komme ud. Det passede fint for han skulle først komme hjem i morgen, når vi var væk. Vi gik på markedet og provianterede.

Vi havde ikke andre planer end at blive her og nyde livet. Gik op i sejlklubben for at tjekke Internet og lignende og fik os en kop kaffe. Mens vi sad der, kom et af medlemmerne og tilbød os et stykke bagt brød med løg, sardiner

og oliven. Lækkert. Lidt i et pakkede vi sammen for at gå, men på vej ud blev vi tilbudt et glas sangria. Vi takkede pænt og høfligt (vi er jo i Frankrig) tak. Da klokken blev to, spurgte jeg, om der var fest eller noget (siden man ikke havde lukket), næh det er jo weekend og så hygger man sig med vennerne.

Lige pludseligt stod der en fyr på broen og talte dansk med os. Han havde hørt under morgens havnemanøvre, at vi snakkede dansk sammen. Det var Yan, der har læst fysik på Niels Bohr instituttet. Jo, verdenen er lille. Hans forældre havde i sin tid bygget en ferrocementbåd, som de havde sejlet til Brasilien og Guyana med. Yan var født i Guyana. De har ikke båden mere, men sejler i en vens båd. Vi bød Yan på en øl fra Ølfabrikken, og lige inden vi skulle til at åbne øllene, kom havnefogeden og sagde, at han der tog på weekend kom tilbage, for han havde maskinproblemer. Vi tog så lige en havnemanøvre til.

Det var jo højvande her til aften, og så kommer bådene jo ind. En stor jernbåd (45 fod) kom ind og kiggede rundt. Så på os! Vi sagde, at vi ville da lige tage en runde, så kunne han lægge sig inderst, så behøvede vi ikke forstyrre ham i morgen tidlig.

Søndag den 15. august 2010

Afgang klokken kvarter i syv, vi var i St. Denis d'Oléron klokken 11. Via kringlede veje skulle vi møde noget meget fjern familie af Sten. Det var vældig hyggeligt. Jørgen Engelstoft bor i La Rochelle. Det var en speciel oplevelse for Sten og mig. Jørgen lignede Stens afdøde far så meget, at det næsten var uhyggeligt. Det var kropsbygning, kropssprog, mimik, hår og tænder... ja det var en meget mærkelig oplevelse. Jeg følte virkelig, at jeg kendte ham, og var lidt nervøs for at blive for familiær. Jeg følte mig foranlediget til at sige, at hvis vi blev for familiære, så måtte han undskylde. Og lige som Stens far så bærer han sin alder utroligt

flot. Det er utroligt, at Stens far og Jørgen skal helt tilbage til en biskop Odense på HC Andersens tid for at finde den fælles stamfader. DNA er altså noget mærkeligt noget. Vældig hyggelig mand, vi skal se ham igen, når vi (i morgen eller i overmorgen) sejler til Royan.

Familiebesøg i St. Denis d'Oléron (Midette & Jørgen E)

Mandag den 16. august 2010

Overliggerdag: Her er WiFi, som de siger, og vi vil gerne vil have et elektronisk vejkort (til den lille håndholdte Garmin) når vi snart skal leje en bil og køre rundt i Nordspanien. Det fik Sten købt og downloaded, mens jeg var oppe og vaske. Og så er der dagligt marked her i byen, og det er jo en dejlig måde at handle på. Der er ligesom ved at blive hverdag, når vi kan gå på markedet hver dag og handle.

Jeg har tænkt på, at det egentlig var mærkeligt at Yan den unge franskmand, der havde læst i København (se 14/8), havde reageret på at vi talte dansk ikke på vores hækflag, yachtflaget. Jeg kiggede rundt i havnen og så, at der var nogle både, der slet ikke førte flag, heller ikke gæsteflag. Der var nogen der førte det bretonske flag som gæsteflag (selv om vi var i Charente Maritime), og nogle førte det fra hækken. Nogle førte lokalflaget fra Charente Maritime, eller det fra Vendén, som ligger lige nord herfor. Undervejs havde vi også set lokalflag fra Jersey og Guernsey. Selvfølgelig er der mange der fører nationalflaget fra

hækken! Hollændere, belgiere og fransk-mænd. Deres flag ligner til forveksling, det der bruges på flagstængerne i land (englændernes ligner ikke, men dem er der så mange af, at det har man lært). Det danske yachtflag med splitter og bogstaver i, ligner jo ikke det almindelige Dannebrog. Så der er nok ikke noget at sige til, at det ikke umiddelbart genkendes i denne skov af regionalflag.

Tirsdag den 17. august 2010

Overliggerdag: Den tredje dag er gratis her i havnen, og da vi ikke har travlt, så kunne vi jo lige så godt udnytte muligheden for WiFi. Jeg skrev lidt til Brisen. Blandt kom jeg i tanke om, at jeg det første døgn vi var af sted sagde: aldrig fleksibel, aldrig mere forandringsparat og aldrig mere proaktiv. Da jeg havde sagt det 1.734 gange, så Sten og vores ven Martin på mig og sagde, at det er jo egentlig det, sejlads handler om: At kunne tilpasse sine planer til vejr, vind, tidevand og oplevelserne du vil have i land. Det rumlede jeg så lidt over. Er konsekvensen så, at jeg ikke skulle have været på alle de kurser, men bare have haft noget mere ferie til at sejle i. Det ville have været lidt ærgerligt, for jeg holdt meget af at være på kurser. Men jeg tror jeg vil skrive til min tidligere chef og anbefale sejlkurser til mine kolleger.

Onsdag den 18. august 2010

Vi tog fra St. Denis d'Oléron klokken halv ni, før kunne vi ikke komme ud over tærsklen, så det var jo et fint tidspunkt. Vi var lidt i tvivl, om vi kunne nå til Royan og komme ind der, inden det blev for lavt. Men der var ingen problemer, vi kom ind i fin stil klokken halv fem. Vi havde et par sekundmeter vind, men det var lige agten ind, og vi kunne ikke bære genakkeren, så det blev til en del sejlads for maskine (igen). I Royan fyldte vi så diesel på. Så der er fyldt op, så vi om nødvendigt kan tage den hele vejen til Bayonne for maskine (130 mil). Lige nu ser det ud til, at vi tager af sted på søndag, men lad os se hvad vejrguderne bringer.

Torsdag den 19. august 2010

Der er også marked her i byen, dagligt! Så er det helt hyggeligt, at vi skal blive her et par dage. Vi købte krabbeklør til frokost, fiskespyd til middag, hvor vi som forret skal have melon med spegeskinke. Sejlerlivet er jo lidt primitivt!

Fredag den 20. august 2010

Vi ligger over i dag, vi har ingen planer, men der skrives og læses. Med hensyn til Stens 'Eckersberg' (se 1-8 & 11-8): Der er flere 'læsere', der har gjort mig opmærksom på at den omtalte Jacobsen var hollænder. Nu skal man jo ikke tro alt hvad man kan finde på 'nettet' og vi tror nu at dette er en misforståelse. Jacobsen var pæredansk (og om man er dansk eller hollandsk kommer stort set ud på et hernede) Når han ikke skilte sig med sin danske baggrund, var det fordi han var bryggerfamiliens sorte får. Dette familietilhørsforhold forklarer jo også adkomsten til den omtalte Eckersberg. (Og hermed afsluttes 'historien' om Jacobsen og Stens Eckersberg.) Vi havde også aftalt at spise med Jørgen Engelstoft og Midette i aften. Det var igen en hyggelig aften og en dejlig oplevelse at være sammen med dem. Jeg er sikker på, at vi holder kontakt med dem.

Lørdag den 21. august 2010

Vi tog fra Royan klokken kvart over ti, et meget menneskeligt tidspunkt. 130 mil var der til Angelet / Bayonne, og det var ligesom en bunden opgave. Meget fredeligt vejr, lidt for fredeligt. Den vind der var, var som sædvanlig agten ind, og kunne ikke rigtig bruges til noget, i de lange dønninger der var. Maskinen fik lov at arbejde. Vi havde fået ordentlig morgenmad inden vi tog af sted, vi fik så anden morgenmad ved elleve tiden, fik frokost ved to tiden, eftermiddagskaffe ved firetiden, middagsmad (varm mad på tallerkner) ved otte tiden, ja, vi havde meget at se til! Klokken tyve minutter over ni havde vi Cabo Feret tværs. Ved ellevetiden gik jeg ned og sov i tre timer. Jeg sov så godt, at da Sten sagde, at nu havde vinden drejet, så vi kunne godt sætte sejl, så sagde jeg: Nå! og sov

videre. Han havde regnet med, at jeg kom op og hjalp ham, med det skulkede jeg for. Jeg kom op ved halv tre tiden og så gik Sten ned.

Søndag den 22. august 2010

Ved midnat beregnede Sten, at vi havde 53 mil tilbage, så vi var et godt stykke over halvvejs. Det var næsten fuldmåne, så det var dejligt lyst. Men der skete intet. Jeg så et tre fiskekuttere, men det var også alt. Ved halv femtiden forsvandt månen og det blev rigtig mørkt, men så kom alle stjernerne frem, det er altid flot med sådan en himmel.

Vi var ved anduvningsbøjen til Angelet / Bayonne ved nitiden, og vi startede maskinen og tog storsejlet og fortsatte stille og roligt ind.... indtil maskinens temperaturalarm gik i gang! Vi stoppede maskinen, tændte for ventilatoren i maskinrummet, Sten gik alle slanger igennem, jeg åbnede hanerne i badeværelset og pantryet for at få tømt varmtvandsbeholderen (og fyldt den med koldt vand så varmeveksleren eventuelt kunne give ekstra minutters køling), gjorde et hækanker klar. Målet var, at sikre at maskinen kunne køre i ti minutter, indtil vi kom ind i havnen og fik fat i en pæl eller lignende. Alt i mens sejlede vi stille og roligt ind for genuaen alene. Og det var stille og roligt, for vi havde to knobs modstrøm. Da vi endelig startede maskinen igen, kom der kølevand ud, den gik som en drøm, vi sejlede ind til anduvningspladsen ved havnefogeden, fik anvist en plads: alt fungerede. Puh ha.

Selv om adrenalinet kørte, havde vi dog noteret at der lå en Southerley 135 ('Bodic') i havnen. Der var dog ikke liv, da vi sejlede ind. Vi følte at vi skulle have en anduvningsbajer og gik over til en café/restaurant der lå ved havnen og fik sådan en. Den virkede! På vej tilbage til båden for at indhente noget af den søvn vi havde mistet, kiggede vi forbi Southerlyen og fik hilst på Sue og Nigel. De inviterede os på en drink, men vi afstod, og fik lov at komme tilbage til en gin og tonic om aftenen, når vi havde fået sovet. Og så sov

vi! Inden vi gik over til Sue og Nigel fik vi rensat cykler, det var en dejlig ting. De trængte til det.

Sue og Nigel er ligesom os pensionerede og er på vej sydpå. De er utroligt søde, og vi hyggede os gevaldigt. Det er underligt, at man kan have så meget tilfældes, bare fordi man har købt samme type båd. Sue var ved at læse den samme bog som jeg er, og den har jeg fået af en anden Southerley ('Go for It') ejer Harriet, som vi mødte i Benodet (Wolf Hall om Henrik den VIII). Vi blev også budt på mad, og vi havde virkelig svært ved at løsrive os. De vil sejle i morgen, for de vil meget gerne til Middelhavet inden november.

Mandag den 23. august 2010

Nigel og Sue kom over ved ti tiden for at sige farvel, de ville sydpå og er lidt mere utålmodige end vi er. Vi ønskede dem god tur og nussede lidt rundt. Vi fandt ud af, at den nærmeste café/restaurant har et anvendeligt Internet, for det i havnen er mere "of" end "on". Vi cyklede lidt rundt, men var lidt handicappede af, at vi ikke havde et ordentligt kort og ikke kunne finde turistinformationen. Undervejs fandt vi den lokale sportshal, hvor de spillede Belotta. Det er et ketsjerspil, der ligner squash, der spilles med store bordtennisbat og med bander, dvs. op og ned af væggene. Det ser hårdt ud, og jeg fatter ikke hvad der foregår.

Vi spiste på den lokale café/restaurant. Vi blev foreslået at spise, den kotelet (Porc Ibaioana) de havde på spisekortet. Det var bare så godt, desværre kunne jeg ikke spise op, det er sjældent, at jeg spiser en kvart gris, alene. Til dessert fik jeg nogle sprøde ruller med hindbær og hvid chokolade, mmmm. Sten fik ost.

Tirsdag den 24. august 2010

Cykeltur til Bayonne. Meget flot by. Vi er virkelig kommet til en ny landsdel, et nyt område. Og her bor baskere. Der dyrkes

Pelota er et minder om squash, og der er mange varianter (det kan spilles med hånd, bat eller kurv). Billedet er fra Musée de Basque.

grøntsager, der laves skinker og deres forretninger og markeder er helt anderledes frodige, end dem vi har set indtil nu. Det er en mærkbar forandring, efter vi er kommet de 130 sømil sydpå. Der er et Baskisk museum i byen, vi benyttede lejligheden til at blive klogere på Baskerlandet. Husene her er meget brede med balkoner og masser af blomster. De er bygget i noget, der ligner bindingsværk, hvor træværket er malet rødt eller grønt.

Da vi var kommet tilbage og skulle over og se, hvordan det gik på den lokale café/restaurant, var den en der sagde 'god dag' da vi gik ind ad broen. Det var Yannic. Han havde lært dansk, da han som barn efter krigen var blevet sendt tre måneder til Danmark. Han havde boet hos en familie i Randers, hvor faren var vognmand. Han var fra St. Nazaire, som var blevet bombet sønder og sammen under krigen. Derfor sendte man de værst ramte børn til steder, hvor de kunne få lidt fred, og hvor de kunne få noget at spise. Han talte utroligt godt dansk, selv om han kun har været der et par gange siden.

Onsdag den 25. august 2010

gentlig var vi ikke særlig motiverede for at cykle en tur til Biarritz, endnu et badested. Men vi tog os sammen, og det var ret

spændende. Jo, det er et gammelt badested for konger, kejsere (Napoleon III) og Zaren. Der

En af strandene i Biarritz

har været så mange russiske turister, at der er bygget en ortodoks katolsk kirke. Det har selvfølgelig sat sit præg på stedet, der er mange imponerende bygninger. Men stedet lever endnu. Det er stadig et meget levende badested og sandstrandene er meget flotte og veksler med klippekyster.

Da vi kom tilbage, tog jeg mig sammen og vaskede. Der er ingen tørretrumle, men vejrudsigten er god, så jeg hænger det ud, og nu skrives der så dagbog.

Torsdag den 26. august 2010

Endnu en cykeltur i baglandet, hvor vi koncentrerede os om at finde et supermarked for at få fyldt lagrene op. Vi stiledede efter Angelet by, men måtte konstatere at de tre byer: Bayonne, Angelet og Biarritz er vokset helt sammen og er basis for et intenst sommerliv. Hvilket er helt naturligt, da badestrandene er meget fine og velholdte.

Fredag den 27. august 2020

Det regnede meget da vi vågnede, vi tog en vejrudsigt og faldt tilbage på puden. Vi sejler ikke i dårligt vejr.

Lørdag den 28. august 2010

Vi tog fra Angelet klokken halv ti, for at sejle de 13 mil der var til St. Jean de Luz. Vi var fremme klokken 12. Dejlig havn, her ligger vi

lige midt i byen, under nogle af de brede flotte bindingsværkshuse.

Havnefronten i St. Jean de Luz med de karakteristiske baskiske facader

Søndag den 29. august 2010

Der var marked med de regionale produkter, så vi gi naturligvis på indkøb og købte kun det allermest nødvendige.

Mandag den 30. august 2010

Vi havde egentlig tænkt os, at bliver her til i morgen. Men vejrudsigten for i morgen er lidt kedelig og i dag er den helt fin. Vi flyttede os så de otte mil fra St. Jean de Luz til Hondarribia i Spanien. Så blev der sat et nyt gæsteflag. Her har vi tænkt os at blive et stykke tid og benytte lejligheden til at se lidt på baskerlandet. Vi fik en tekstbesked fra familien Vullioz (Esteban & Arantza), som spurgte om vi kunne modtage besøg i St. Jean de Luz. De er på vej hjem efter ferien. De blev omdirigeret her til Hondarribia, og vi spiste aftensmad sammen. Vi er blevet inviteret hjem til dem næste weekend, så der skal vi holde weekend i et hus.

Tirsdag den 31. august 2010

Der er fin internetforbindelse her i havnen, så der er lige lidt der skal opdateres. Så skal vi have kigget på bus og togforbindelser. Nu må vi se hvad vi når!

Ries dagbog

Fra Hondarribia til Vivero
September og Oktober 2010

Onsdag den 1. september 2010

Hondarribia, første i Spanien: Her er vand, elektricitet, fine badeforhold, gratis internet og vaskemaskine. Sidstnævnte blev flittigt anvendt i dag. Hondarribia er en fin lille by med bymur og et rigt café- og barliv. Ikke et kedeligt sted!

En tapasbar i San Sebastian

Torsdag den 2. september 2010

Vi måtte til San Sebastian. Alle har sagt, at de er forfærdelig søde i sejklubben der, men hvis man skal sejle dertil, så må man indstille sig på en urolig nat for anker. Det har vi ikke tålmodighed til, så vi tog bussen. Bussen kørte til tiden ad betalingsmotorvejen og det tog tre kvarter. Og det er rigtigt, at det er en skøn by med en gammel bydel, man fuldstændig kan fortabe- og foræde sig i. Jeg har aldrig før set så mange tapasbarer og på så lille et område, det var bare helt OK.

Heldigvis var der ikke så mange mennesker. Sæsonen er helt sikkert ved at gå på hæld.

Fredag den 3. september 2010

Turen med bus til Eibar gik via San Sebastian, hvor vi skulle skifte. Ingen problemer her heller. Det var en flot tur op i bjergene. Esteban, Arantza, Martín og Thomás bor i en lejlighed ret tæt på hvor det sker i Eibar, så vi

nåede på to barer og få et glas rødvin inden vi spiste.

Lørdag den 4. september 2010

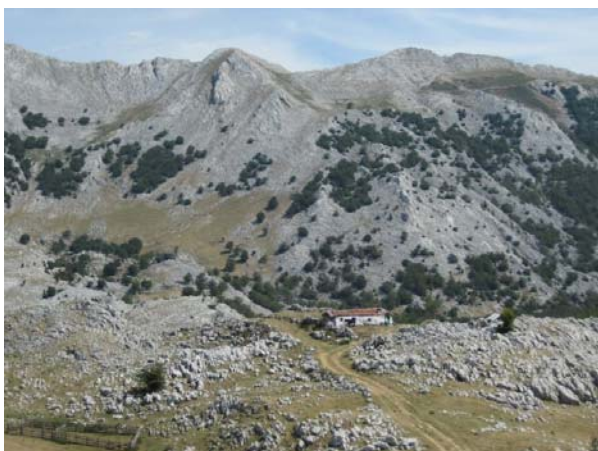
En god køretur og derefter blev vi lokket ud på en 'kort' vandretur i bjergene ved Arantzazu. Arantzazu er et kloster oppe i bjergene i nærheden af en naturpark. Vi så klosteret, der er bygget i 50'erne, spændende arkitektur, men Arantza havde et lidt anstrengt forhold til stedet. Hun havde som teenager været på ophold her til 'spirituelle øvelser'. Det gik vist ud på, at hun skulle fortælle en præst, hvad hun følte om alle mulige ting, det havde vist ikke været en god oplevelse.

Efter besigtigelsen af klosterkirken gik vi så den korte tur: 6 timer! Op til et plateau, hvor der var en helt vidunderlig udsigt. Her oppe i bjergene lever der en del bjergbønder, der holder får og fremstiller ostene hjemme. Vi måtte selvfølgelig købe ost. Vi fik heldigvis frokost undervejs, og havde en rigtig dejlig tur. Vi fik masser mulighed for at diskutere muligheden for at baskisk som sprog kan overleve. Regeringen har gjort en massiv indsats for at sproget kan overleve, men en af omkostningerne er, at der i skolerne undervises i tre sprog her i provinsen: baskisk, spansk og engelsk. Undervisningen i underskolen foregår på baskisk, og i skolen taler eleverne baskisk sammen indtil de kommer ud af porten, så bliver det spansk (dvs. castillansk). Det er ikke nemt men Sten er meget optaget af sprog og minoriteter. Vi spiste aftensmad hjemme hos Esteban og Arantza.

Søndag den 5. september 2010

Vi tog efter morgenmad ud til en badeby: Deba. Der var et hotel, hvor der en spa der får saltvand ind fra havet, og det opvarmes! Der gav Esteban både Sten og mig en gang vandshia-zu. Det var en rigtig dejligt, efter den vandretur vi havde i bjergene i går. Efter spa'en mødte vi Arantza's bror og kone på stranden og fik en øl. Derefter kørte vi til en

lille by, hvor vi fik frokost inden vi kørte hjem.

På bjergtur ved Aranzazu

Sten og Esteban fik fulgt op på problemet med at anskaffe et spansk SIM kort. Esteban fik også introduceret os for Skype, og vi fik snakket med hans bror Christian i Argentina. Det er s.. smart.

Mandag den 6. september 2010

Vi har lånt Esteban og Arantza's bil. Det giver os mulighed for at undersøge baglandet. Vi kørte direkte tilbage til Hondarribia. Vi stoppede i Irun (tre km herfra) for at ordne telefon. Der skulle også købes hørerør og mikrofon til Skype! Ja, så resten af dagen gik med installation af Skype (nu etableret, vores Skypenavn er 'rieogsten') og nyt spansk telefonnummer (+34 622577031).

Tirsdag den 7. september 2010

Det øsregnede i nat og da vi vågnede. Vi havde planlagt at tage er biltur til Pamplona, men orkede ikke hvis vejret var dårligt. Det klarede heldigvis op, og vi kom af sted ved elleve tiden. Pamplona er en meget dejlig by og vi nød at gå rundt og kigge. Det er der, man slipper tyrene løs i gaderne en gang om året, og det var heldigvis ikke i dag. Hemingway skulle have været meget optaget af denne fest. Hvad der optog os mest, var udbuddet at tapas eller pintxos (som de hedder her). Det var et formidabelt udvalg, det kan godt være at det ikke var helt så stort

som i San Sebastian, men det var rigeligt til os, det var anderledes, og det var utroligt godt og ikke særlig dyrt.

Vi havde set, at der ville komme vind hen under aftenen, vi synes det så ud til at være omkring klokken otte. Lidt i otte så vi nogle truende skyer ude over havet. Fem minutter efter steg vindstyrken fra 3 til 16 m/s på få minutter, og der var vindstød på op til 20 m/s. Bagefter konstaterede vi, at lufttrykket inden for mindre end en halv time var steget fra 1002 til 1005 mb. Vi er lidt i tvivl om det var en Galerna, som er meget berygtede her på egnen. Men vindbygen varede et par timer og var fulgt af regn. En Galerna varer ofte ikke mere end 20 til 30 minutter og følges normalt ikke af regn (siger de lokale). Men der var tryk på, vi sejlede skråt i vores fortøjninger som vi måtte justere.

Onsdag den 8. september 2010

I dag er der byfest, fiesta. Det har været lidt svært at få fat i et program, men jeg fandt et på nettet, på spansk og baskisk. Vi kunne ikke helt tyde det, men fandt ud af at festlighederne startede ved sekstiden – i morges. Der var så et programpunkt ved op ad formiddagen, det besluttede vi os for at prøve at støve op.

Fiesta i Hondarribia

Da vi kom op i byen var der en masse mennesker, næsten alle med rød baskerhue, meget få med sort. Men der er ingen tvivl om, at

man skal bære rødt i dag; hue, sko, skjorte eller tørklæde men ikke bukser. Hvis man er mand, skal man have et gevær, en fløjte eller en tromme. Hvis man er en lille dreng, så skal man have en spand. Nogle af geværene blev fyret af ind imellem, og mange så ud til at få sig en tår over tørsten. Klokken var også ni. (Det er svært at få dette til at lyde sammenhængende, men intet af hvad jeg har skrevet er forkert.) Vi myldrede lidt rundt i den gamle bydel, og foran en kirke så det ud til at der skulle ske noget. Lidt over ti, lød et par skud og så begyndte der et optog, der varede over en time. Optoget bestod af en masse grupper. I hver gruppe kom først en fanebærer, så et orkester, så en skønjomfru med plisseret hvid nederdel, knude i nakken og rød baskerhue (hun var den eneste dame/pige i gruppen). Hun blev efterfulgt af en flok med geværer, så standsede man foran kirken og der blev fyret et skud af samtidigt fra alle geværene. Bagest løb de små drenge med spandene og samlede de tomme patronhylstre op. I den smalle gade foran kirken blev lugten snart tyk af gevær- og krudtrøg. Festen holdes for at fejre at byen engang modstod en belejring og kom ud som sejrherre (jeg har allerede lagt billeder på Facebook og der er selvfølgelig også billeder på www.troldand.dk).

Torsdag den 9. september 2010

Vi ville til Rioja og smage på vin; derfor var dagens mål, på Arantzas anbefaling, Laguardia

Vi kørte via Haro hovedbyen i Rioja, hvor der er der en del bodegas. Stens første vinoplevelse (i det mindste som han fortæller om) var med en vin, hans bedstefar selv havde hentet her i Rioja, Viña Pomal. Da vi ikke vidste, hvad vi ellers skulle gå efter, så gik vi efter det, og fandt bodegaen. Der er ikke mange bodegaer, der er åbne for besøgende på denne årstid, så vi var heldige, at

Tæt på en vinmark i Haro, og druen er 'Temparnillo'

denne var åben. Vi kørte derhen. Den så ikke åben ud, men vi fandt en lille gruppe, der var ved at starte en rundvisning, på engelsk! Vi spurgte om vi måtte følge med, og det måtte vi godt.

Det gik langsomt op for os, hvor heldige vi havde været. Man skal normalt booke sig på en rundtur i forvejen. De andre, der var med, havde booket lang til i forvejen. Det var en gruppe amerikanere, hvor den ene havde et gartneri, vist nok det gartneri i Californien, der leverer flest vinstokke til de amerikanske vinproducenter, og han vidste, hvad han talte om. Det var utroligt spændende, også fordi guiden var meget vidende. Vi kom selvfølgelig derfra med nogle flasker.

Rio Ebro i Rioja

I Laguardia fandt vi en bed and breakfast lige uden for bymuren. Utroligt pænt (€47 for et dobbeltværelse med bad) med udsigt over vinmarkerne. Fandt et sted i byen inden for murene, hvor vi spiste aftensmad.

Fredag den 10. september 2010

Det viste sig, at fru i huset (eller hendes familie) også producerede vin, så vi kom også fra Laguardia med 'souvenirs'. I dag skulle vi besøge nogle byer på Pilgrimsruten (El Camino). Vi kørte fra Laguardia over Logroño, Navarette, til St. Domingo. Logroño er en dejlig nordspansk by, som bærer meget præg af at ligge lige i rødvinsområdet, også her er der en masse bodegaer, med mulighed både for at smage og købe vin. Vi tøffede rundt i byen og fik os en kop kaffe og kiggede på mennesker. Dejlig beskæftigelse.

På disse ture køber vi brød, frugt og pølse og spiser det undervejs midt på dagen, og det var ved at være tid til det, da vi kom til Navarette. Her kommer pilgrimsruten ind gennem byen, og der er en stadig strøm af mennesker med vandrestok og fornuftige sko. Jeg gik også lidt af turen, men det var kun fordi der lå en café på gaden, og vi skulle have kaffe. Vi spiste vores frokost på en plads, hvor der var fred, ro og skygge. Lidt væk kunne vi se at folk stimlede sammen, og da vi havde spist gik vi derhen for at se, om der nu var byfest her. Nej, det var Vuelta España, der kom forbi! Og vi var i første række. Sten og jeg stille os op for at vinke og råbe til Saxo Bank, og det var der én der reagerede på. En dansker der gik på Caminoen og som skulle overnatte her i byen. Det var hyggeligt, at være tre der råbte på dansk, og det var også sjovt at høre om hans oplevelser på Caminoen.

Efter Navarette kørte vi direkte til St. Domingo de la Calzada. Der fandt vi også et sted at bo lige uden for bymuren. Det var en lille pension med fem værelser, det havde en stjerne, men det var fint, med bad, ren seng og alt vi skulle bruge. Det lå lige ovenpå en café,

hvor de lokale kom for at drikke deres rødvin og spille kort (€42).

Vueltaen på vej gennem Navarette

St. Domingo de la Calzada er præget af pilgrimmene, der også kommer denne by. Der er ingen tvivl om at Caminoen er en forretning, og det bærer byerne langs ruten præg af. Der er dog ikke så mange på denne årstid, så det er til at holde ud at være 'almindelig' turist her.

Lørdag den 11. september 2010

Dagen blev planlagt som en dag men natur og klosterbesøg. Turen gik sydpå via Sosu- og Yosu-klostrene til Volvanera-klosteret. Der gik vi en dejlig tur i bjergterræn, men begrænset stigning, dejligt at komme ud af bilen. Der efter satte vi bilen op på motorvejen og kørte nordpå direkte til Esteban og Arantza i Eibar.

Ved Volvanera-klosteret gik vi en dejlig tur i bjergene

Søndag den 12. september 2010

Meningen var, at vi skulle tage bussen tilbage til Hondarribia, troede vi! Arantza og Esteban havde bare en anden plan: Vi skulle sove længe, så skulle vi alle fire køre til et sted, hvor de laver cider og spise frokost der. Det gjorde vi så; la cideria ligger lige syd for Hondarribia. Det var spændende: Cideren blev serveret direkte fra kæmpe fade, hvor man så under måltidet gik hen og fyldte op i sit glas

Esteban skænker cider direkte fra et af de store fade

Maden var traditionel baskisk: En omelet med bacalao til forret. Derefter bacalao med stegte løg og stegte grønne pebre. Som hovedret en overstørrelses 'king size' rød oksekotelet og til dessert fåreoste med kvædemarmelade (jeg fik flan); men så vir vi lige som også mætte. Vi var tilbage i Hondarribia ved firetiden.

Mandag den 13. september 2010

Tilbage på båden med supermarked, Internet, brusebad og vaskemaskine, så var der en del småting, der skulle følges op på. Der gik således bare rutine i livet, indtil Leila ankommer i aften

Tirsdag den 14. september 2010

Vi tog fra Hondarribia klokken kvart over ti og var i Zumaia klokken tre. Vi gik straks op i byen for at finde et hyggeligt sted at få en kølig øl. Det var svært. En meget død by. Vi fandt dog et sted at drikke en øl, men fandt ikke et sted, hvor vi kunne spise om aftenen.

Nogle få, men velvalgte indkøb blev gjort, så Sten og husmoderafløseren kunne servere tapas på Troldand.

Onsdag den 15. september 2010

Overliggerdag. Det var godt vi fik en overliggerdag, for Zumaia er ikke helt så kedeligt som det så ud til i går. Vi var i land og der var meget mere liv i byen end i går. Zumaia er den dyreste havn vi har ligget i indtil videre, så der var ingen grund til at blive længere her.

Torsdag den 16. september 2010

Det støvregnede lidt da vi tog af sted fra Zumaia klokken halv ni. Vi var først i Bilbao klokken fem. Og på vejen havde regnen taget til, meget. Leila havde ikke rigtig olietøj med, så hun blev våd. Jeg havde mit olietøj på, men det kunne ikke holde regnen ude. Jeg må se at få gjort noget ved sømmene, det er der vandet sniger sig ind. Lystbådehavnen ligger lidt uden for byen, så vi skulle med den af Norman Foster (ham med elefanthuset i Københavns Zoo) designede metro til byen. Da vi kom i havn, tog vi os sammen tørrede os, vaskede os til udringet og tog metroen til byen for at få tapas på nogle af de berømte caféer i centrum. Da Leila kom ind i den første bar og så udvalget, blev hun helt stille(!), øjnene blev store og så begyndte hun at pege. Vi nåede kun to tapasbarer, for de lukkede ved 11-tiden. Det overraskede os lidt, men så kunne vi komme hjem med metroen.

Fredag den 17. september 2010

Bilbao skulle også beses i dagslys, derfor en overliggerdag her. Guggenheim museet, tegnet af Frank Giery var rigtig flot, og der var nogle flotte udstillinger med moderne kunst. Vi fandt et rigtig hyggeligt sted hvor vi fik tapas og rødvin, mange tapas. På vej ned til båden gik vi i sejlklubben for at få en øl i den bar der ligger ved klubbens swimmingpool. På den anden side af vejen ligger et kæmpe klubhus med bar og restaurant. Jo, sejlklubben var en oplevelse, med fin service. Vi blev dog gjort opmærksomme på, at hvis

vi ville spise på restauranten, så skulle Sten have lange bukser på.

Mens Leila og jeg vaskede os til udringet og lagde en let aften make-up ville Sten toppe op med vand, (det var mørkt og Sten var træt) og det blev hældt direkte i dieseltanken (kun et kort skvæt inden slangen blev flået op, men alligevel). Det gjorde os kolde, meget kolde. Hvor meget vand var der kommet i? Vi havde vores bud fem og ti liter, uhhh. Vi prøvede dog at slå koldt vand i blodet, mens Sten overvejede hvad der skulle gøres. Vi trak vejret dybt og besluttede at vente til i morgen når vandet havde sat sig i bunden af tanken, med at pumpe det ud.

Vi spiste i sejlklubbens restaurant om aftenen. Tre retter med vin for 28 € Oven i det fik vi så en antropologisk oplevelse. Det var virkelig et sted for people-watching. Som englænderne ville sige det var rigtig posh.

Lørdag den 18. september 2010

Endnu en overliggerdag, hvor vi slappede af og så på nærområdet. Et feriested, hvor sæsonen er overstået og hvor der kom lidt liv i byen her hen under aftenen. Det med afslapning var dog så som så, idet vi havde 'vand i olie' problemet. Vi startede med at pumpe vandet op fra bunden af dieseltanken. Troldands dieseltank er heldigvis konstrueret rigtigt dvs. med et lavt liggende reservoir, hvorfra der går et separat rør til toppen af tanken og hvor fra man kan pumpe ud (med vores vakuum pumpe der normalt bruges til smøreolie skift). Halvanden liter blev det til. Det overraskede os, at det ikke var mere. Da vi pumpede senere på dagen, var der måske en kubikcentimeter. Det var så det problem. Om aftenen serveredes der, ombord på det gode skib Troldand pantryets, egne tapas. Det er ret utroligt at opleve Sten og Leila når der skal opfindes mad. Der snakkes og planlægges og så lige pludseligt, så ligner pantryet et restaurationskøkken i mini-format... og så er der mad. Dejlig mad.

Der handles det allermest nødvendige

Søndag den 19. september 2010

Kvart i ni tog vi fra Bilbao og var fortøjet i Santander klokken halv fem. Inden vi nåede så langt havde vi været inde i den havn, der ligger midt i byen. Det er en privat havn og der var ikke plads, slet ikke plads og der blev kun talt spansk til os. Så for første gang i de fyrrer år vi har sejlet er vi blevet smidt ud af en havn. Nå, men efter denne oplevelse havde vi ikke ret meget lyst til at ligge her alligevel og vi sejlede til en lystbådehavn, der ligger lidt længere inde i bugten og hvor vi blev modtaget med åbne arme. Havnen ligger lidt uden for lands lov og ret, så tapas blev serveret på Troldand, tilberedt af Sten og husmoder-afløseren.

Mandag den 20. september 2010

Overliggerdag som blev brugt til at tage bussen ind til Santander og kigge på byen. En fin by med åbne pladser, dejlige forretninger og varmt vejr. 'Turen går til Nordspanien' anbefaler et restaurantkvarter omkring fiskerihavnen med gode fiskerestauranter. Der gik vi hen og fik en 'menu del dia' på tre retter med vin for 12 € Rigtig fint.

Tirsdag den 21. september 2010

Jeg er af censuren blevet gjort opmærksom på, at jeg havde glemt at skrive, at vi på vej til Bilbao blev vi bordet af tolderne. Vi havde set, at der sejlede en toldkrydser forbi os, og Sten blev nok lidt skuffet over, at de var ligeglade med os. Det var de så kun et øjeblik. Så satte de en gummibåd i vandet og sejlede

efter os og ville om bord. Det øsregnede, og der var meget grundstø. På grund af regnen gik de ned i kahytten for at udfylde papirerne. Når der er meget grundstø, så er Trolldand ikke den rareste båd at være nede i, hvis man ikke har fået sine søben. Det havde tolderens assistent ikke! Vi fik næsten ondt af ham, mens han forsøgte at se professionel ud, mens han udfyldte de nødvendige papirer.

Tolderne (Aduana) på besøg på åbent hav i regnvejr

Som det fremgår ovenfor så regnede det på turen til Bilbao, og det regnede meget! Vi har jo vænnet os helt fra at sejle i regnvejr, så vi havde ikke klædt os ordentligt på, så vi blev våde. Især Leila.

Det blæste ret meget da vi stod op i her til morgen. Der var en tur på 90 sømil foran os til Gijon, så vi havde tænkt os at sejle natten over. Det var så et spørgsmål om at finde ud af, hvornår vi skulle af sted, hvis vi skulle være fremme om morgenen når det er blevet lyst. Vejrsigterne mente, at vinden skulle tage af i løbet af dagen, så det var bare at vente. For at forberede os, tog vi et ordentligt frokostmåltid i sejlklubben, hvor vi sad og så ud over havet og bjergene. Efter frokost dasede rundt i havnen, og lå lidt på ryggen og læste.

Vejrsigterne var gode nok. Hen på eftermiddagen tog vinden af, og vi sejlede ud af Santander klokken kvart over fem. Der var

stadig lidt grundstø fra blæsevejret, men den forsvandt næsten i løbet af natten.

Onsdag den 22. september 2010

Det var fuldmåne og næsten skyfrit, så det var en dejlig lys nat. Vinden forsvandt helt, så det blev til en nat for maskine (16½time). Vi var i Gijon kvart i ti, og så var der dømt afslapning. Hen på eftermiddagen fandt vi kræfterne til at gå op og handle, vi skulle jo have middagsmad. Vi købte én oksekotelet (750 g). Det var dejligt, mørt kød, det kunne tygges med øjenvipperne.

Torsdag den 23. september 2010

Der er overdækket marked i byen. Det var formiddagens projekt at kigge lidt nærmere på det. Dejligt marked, hvor Sten og Leila handlede det allermest nødvendige til lidt tapas o.l. Om eftermiddagen var vi oppe i den gamle del af byen, hvor vi delte en flaske cider. Den bliver serveret ved, at tjeneren holder flasken i strakt arm over hovedet og glasset i strakt arm ned mod gulvet og så vipper han flasken. Noget af cidere rammer glasset noget gør ikke. Når der er cirka fire centiliter i glasset, kommer der ikke mere i, og så skal det drikkes med det samme, mens det er friskluftet og ny-ophældt. Tjeneren kommer så rundt og gentager dette nummer til flasken er tom.

Om aftenen inviterede Leila os på middag i byen. Vi fandt et sted i den gamle bydel, der ligger lige bag ved havnen. Her fik vi lidt tapas til forret og så nogle fiskeretter til hovedret. Det var meget lækkert, det var faktisk noget af det bedste mad vi har fået på hele turen, og vi har fået rigtig meget god mad.

Fredag den 24. september 2010

Det så koldt og regnvejsagtigt ud, da vi skulle endnu en tur til markedet. Det var nu ikke så koldt, men det regnede, og det ville ikke rigtigt holde op, så paraplyerne blev luftet. Vi fik handlet lidt til middag på det overdækkede marked. Det blev til lidt tapas

(igen) og noget vi troede var cordon bleu. Det var det også, det var bare ikke lavet med skært kød, men ned hakket kød, men den var ok. Der blev i øvrigt fourageret, så vi slæbte en del plastikposer på vejen hjem

Denne indkøbstur bragte os til en del af byen vi ikke havde set endnu. Gijon er en dejlig by, som det tager lidt tid at få set.

På cideri i Gijon

Lørdag den 25. september 2010

Gråd og sørgmodig afsked: Leila tog hjem i dag. Klokkeren kvart over ni skulle hun med bussen til Bilbao for at tage flyveren derfra. Vi fulgte hende til bussen, og tog videre derfra til et sted, hvor vi kunne få vasket vores tøj. Det afleverede vi, for at hente det klokken fem; vasket og tørret! Da vi kom tilbage til båden, lå der en tekstbesked fra Leila om, at hendes bus var blevet standset af maskerede mænd, der havde spærret vejen med brændende bildæk og træbjælker. Heldigvis fik vi senere en besked om, at politiet havde været der med skjolde og stave og ryddet vejen, så bussen kunne komme videre. Nu slapper vi skal have hentet vores vasketøj og regner med at sejle til Ribero i morgen (65 sm ETD 06.00).

Søndag den 26. september 2010

Vi var oppe og af sted den klokken kvart i seks. Det var mørkt, meget mørkt og det var til blå mænd. Som sædvanligt var der ikke meget vind. Lige fra morgenstunden prøvede

vi at sætte sejl, men uden det havde den helt store effekt. Så det blev en lang dag for maskine, hvor der ikke skete ret meget andet, end at vi fik zweiter frühstük, som bestod af nogle wienerbrødsagtige kager, vi havde købt. Frokosten bestod af empenadas, vi havde købt og som jeg varmede i ovnen. Vi nåede også at få eftermiddagste med de sidste af de wienerbrødsagtige kager. Efterhånden blev det lunere og vi endte med bare arme og shorts. Det var så den dag til havs. Også på denne tur så vi pescas de luna, månefisk som spanierne kalder dem. På engelsk hedder de sunfish. De ligger og flyder lidt under overfladen og ligner en druknet måne. Hvis vi kommer tæt på dem, basker de vildt med finnerne og nogle gange ryger de op over vandet. De spaniere Leila spurgte om dem, sagde at det var nogle dumme fisk. Vi googled månefisk og fandt ud af at de var dårlige svømmere (Leila: fisk der ikke kan svømme, de må være dumme). De skulle angiveligt kunne blive over et tons tunge. En skulle være hoppet op i en robåd og væltet en mand over bord. Så store så vi dem heldigvis ikke. De hedder vist nok klumpfisk på dansk.

Vi var i Ria de Ribero klokken kvart over fire efter 11 timer. Det var så mig, der skulle lave mad. Vi gik en tur rundt i byen og endte med at spise på en restaurant lige ved havnen. Vi fik dejlig fisk a la Galicia.

Mandag den 27. september 2010

Har overvejet at blive her et par dage. Gik om formiddagen en tur rundt i byen, som ikke har nogen særlige bygninger, som trækker mange turister til, men her er utroligt rart. Den nordlige rute af Caminoen går her i gennem, men pilgrimmene er vist ikke den turistgruppe der lægger flest penge.

Hen under aftenen studerede vi vejrmeldinger. Bruno og hans veninde kommer på lørdag og de flyver til La Coruña, så vi skulle gerne lidt tættere på. Det bliver blæsevejr hen over weekenden, og vi kan godt risikere at det varer til langt ind i næste uge. Vi besluttede at

se på vejrudsigten igen i morgen tidlig og så vurdere om vi skal blive eller tage et hug vest på til Vivero.

Der lå mange små både med latinerrig i ribero

Tirsdag den 28. september 2010

Da vi havde set vejrudsigten, besluttede vi os til at sejle i dag. Der var 30 NM til Ria de Vivero. Det var en ukompliceret tur. Vi tog af sted klokken halv ti og var fremme klokken fire. Da vi pakkede stack-packen så gik en af lynlåsene fra i syningen. Den reparerede vi lige da vi kom ind, for med udsigt til blæst og regn, så skulle det på plads med det samme.

Onsdag den 29. september 2010

Har været rundt og undersøge mulighederne for udflugter i omegnen. Der er busser og det er muligt at leje en bil. Hvis vejret ikke arter sig, så vil vi se lidt på baglandet. Lugo og Santiago de Compostela der begge skulle være en rejse værd.

Mens Sten var ved at lave aftenens tapas kom Sam og Alex ind. Den havde vi mødt både i Santander og Gijon og talt med dem på kajen. Da er på vej til de Canariske øer. I Gijon havde de haft et motorproblem, så vi havde tænkt på hvordan det var gået med dem. Det var gået OK og de var nu her. De havde haft en lidt hård tur, hvilket overraskede dem for de spanske vejrudsigter havde ikke meldt noget om det. Sten inviterede dem på tapas og de tog taknemmeligt imod den. Det blev en rigtig hyggelig aften. Sam og Alex er ikke

helt almindelige englændere. De taler begge fransk flydende, derudover har Alex fortalt at hun taler tysk, russisk, rumænsk og spansk. Og jeg tror Sam kan lige så mange. Det synes jeg er godt gået.

Torsdag den 30. september 2010

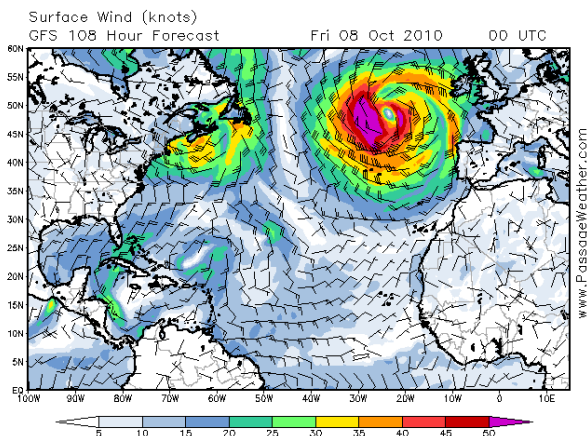
Vi fik en dag forærende for vi troede begge da vi vågnede at det var fredag, mærkeligt. Vi byggede rede for vejrudsigten er stadig den samme. Vi fandt for øvrigt ud af hvorfor Sam og Alex ikke kunne forstå vejrmeldingerne. Der var nemlig generalstrejke i går, så meteorologerne har været på gaden for at demonstrere. Af samme grund var mange forretninger og restauranter lukkede i går.

Vejret var fint. Lidt køligt om morgenen, men det blev helt fint i løbet af dagen. Vi gik op på Plaza Major for at drikke vores eftermiddagskaffe. Der var et leben. Pladsen skråner fra rådhuset i den ene ende til nogle huse med beboelse i den anden ende. Undervejs er der store trin man kan sidde på, små trin man kan gå op og nedad og der er bænke og borde, hvor pensionisterne mødes. (Efterlønnerne sidder ved caféens borde). Mødrene mødes med deres små børn der ræser rundt på trapperne mellem de lidt større børn med deres løbehjul og skateboards. Og der kommer ingen ud fra boligerne og tysser på ungerne, forældrene eller pensionisterne, for der er gang i dem alle. Det er rigtig hyggeligt. Jeg må også tilføje, at jeg de to gang jeg nu har været der, ikke har set nogen ældre damer snuble eller falde (hvilket på Frederiksberg skulle være det uafvendelige resultat af legende børn).

Fredag den 1. oktober 2010

Vinden kom som forudsagt i løbet af natten og tog langsomt til i løbet af dagen. Ved ti tiden kom en fransk båd ind med to mand om bord. De var startet på en tur på godt 300 NM fra La Forret for at gå direkte uden om Finisterre til Ria Bajas. Undervejs havde de haft to kulinger og da de rundede Finisterre vendte kulingen lige i mod dem. Så vendte de

om for at gå til La Coruña, men der var de ikke trygge ved at gå ind i det vejr, så de fortsatte hertil, hvor der er bølgelæ. Over 800 NM blev det til! Her ligger vi meget fint, så der er ikke meget at gøre andet end at slappe af, - det gør vi så.

Det meget dybe lavtryk over Atlanterhavet, som lavede ravage i vores planer

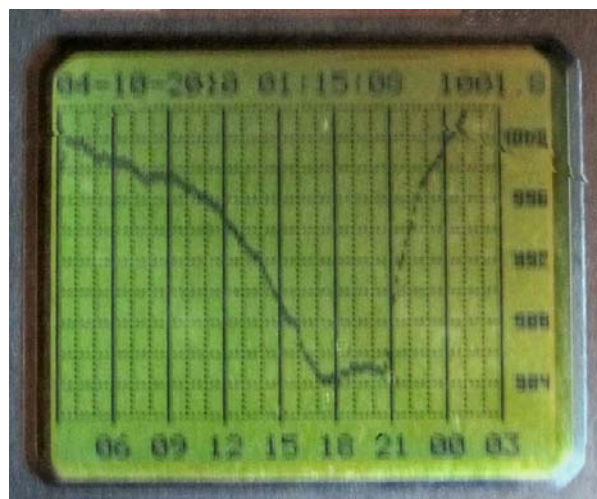
Lørdag den 2. oktober 2010

Ikke godt vejr, og vejrudsigterne er ikke særlig sjove. Det er lidt ærgerligt, når Buller og Kirsten kommer i aften (jeg er blevet bedt om at skrive Buller og ikke Bruno, som jeg har gjort i det foregående). Vi må bare tage det som det kommer. Vi udvekslede erfaringer om havne og ankerpladser med nogle svenskere (Svend og Lotta), der har tænkt sig at overvintre her. De kommer sydfra og er på vej nordpå langs kysten. Vi skal den modsatte vej, så det var nyttigt. Sidst på eftermiddagen tilbød havnefogeden at køre os, Sam og Alex, til et udsigtspunkt lidt ude af fjorden; det var dejligt, for så slipper vi cykle eller gå derud (og der er 15 km). På vejen tilbage kørte han forbi et udsigtspunkt oppe over byen, hvor der var et lille udspekneringssted. Der fik vi en stille øl og en gang pimentos de patron.

Søndag den 3. oktober 2010

Buller og Kirsten kom sent i går aften. De havde taget en taxa fra lufthavnen i La Coruña hertil. Vi havde lagt en flaske Cava på køl og forberedt nogle tapas. Efter Cava og mad var Buller og Kirsten mere end klar til at gå på puden. Det øsede ned, da vi stod op, og vejr-

meldingen var meget ubehagelig. Der ville komme meget luft. Det gjorde der også! Vi kunne se det komme. Lufttrykket faldt så hurtigt at barografen ikke kunne følge med. Hvor den normalt laver en uafbrudt linie (der angiver de seneste 24 timers tryk), så blev det bare til en stejl stiplede linie. Da trykket steg igen, gik det endnu hurtigere. Det steg fra 984 mb klokken ni til 1010 mb klokken ni næste morgen. Og der kom vind, op til 25 m/s – regnen havde været der hele tiden. Jeg ved ikke, hvad Kirsten tænkte om sejlsport på det tidspunkt. Rejse til den anden ende af Europa, sidde i en båd, kigge på vejrudsigter, kikke på en barograf (og lade som om man synes det er lige så interessant som fjernsyn) gå en tur i en by i øsende regn en søndag, hvor alt er lukket og ingen andre end de underlige sejlere er på gaden.

Da lavtrykket passerede os!

En sådan dag sluttet af med middag på en restaurant, der godt nok ligger meget tæt på havnen, men på grund af vejret er man genneblæst og drivvåd. længe inden man når frem til restauranten... og så ser det ikke ud til, at vejret bliver meget bedre i en overskuelig fremtid. Jo, måske onsdag, men så er det et spørgsmål om dønningerne har lagt sig. Jeg er sikker på, at Kirsten tænker at sejlsport er meget opreklameret.

Mandag den 4. oktober 2010

Vejret i morges så ikke ud til at ville ændre sig meget. Vi er begyndt at tænke på, om der er nogen grund til at forcere os videre rundt om Finisterra (eller for den sags skyld til Sada eller la Coruña). Vi har fået priser på vinterpladser et par steder. Og egentlig ser det ud til, at Vivero er det billigste sted her på kysten.... og det 'ser vi på med stor alvor'. Da vejret indbød mere til biltur end til sejltur, lejede vi en bil for to dage. Vi kørte ud til Finisterra og videre til Santiago de Compostela. Vejret blev langsomt bedre, efterhånden som vi kom ind i landet og var faktisk helt lunt, da vi nåede til Finisterra.

Buller og Kirsten ved Finisterra

Derude, ved 'verdens ende', hænger de pilgrimme, der har gået på Caminoen, deres tøj op i en el-mast, eller smider det på jorden, som udtryk for at de lægger deres gamle liv bag sig. Hvis det var rigtigt, skulle de brænde deres tøj og smide deres vandrestokke i havet. Men på grund af brandfaren er det forbudt at brænde tøj. Vi kørte fra Finisterre til Santiago de Compostela, hvor vi fandt et lille hotel tæt ved bymidten og gik ud og spiste et par rationes. Der var liv i byen, for der er universitet og semesteret er lige startet, så de studerende var i byen for at spise.

Tirsdag den 5. oktober 2010

Vi havde aftalt at mødes klokken halv ni, for at gå ud og få en kop morgenkaffe. Det smuttede. Jeg havde stillet vækkeuret forkert, og

Buller havde sovet godt og længe. Vi kom dog ud af døren og fik set byen og katedralen, den er ret imponerende og byen er meget hyggelig, og bærer præg af at være målet for mange pilgrimme og almindelige turister. En flot by er det! Vi kørte fra Santiago ved etid og kørte nordpå op mod kysten. Her stoppede vi i Cedeira (som er et sted vi skal besøge med Troldand på den videre færd) for at få noget at spise. Vi kørte ud mod fiskerihavnen og fandt en café, hvor fiskerne holdt til. Da vi kom ind af døren fristede en af fiskerne os med en kasse percebes. Vi har aldrig smagt det før, men har set det på spisekort på flere restauranter. På dansk hedder 'familien' rankefødder (en slags fastsiddende krebsedyr, der er tæt beslægtede med rurer). De koges, hvorefter de vrides i stykker og man spiser det, der er inden i, det er lidt rejagtigt, men mest ret ubestemmeligt. Tilbage ved sekstiden, hvor vi fladede ud for at spise lidt tapas til aftensmad.

Onsdag den 6. oktober 2010

Landliggerdag. Det regnede, så det ville noget i nat, så vi havde ikke travlt med at komme op. Buller stod dog op tidligere end os andre og hentede morgenbrød. Dagens eneste plan var, at vi skulle have fiske-wook til aftensmad, så vi gik op og handlede inden der blev lukket til frokost. Derefter blev der læst bøger, skrevet og slentret op i byen. Om eftermiddagen kom tre både ind i havnen. De kom fra Ribadero, hvor de havde været indeblæst. De skal alle tre længere sydpå, men de var af de lokale på det bestemteste blevet advaret om at sejle længere end hertil, for døningerne længere vestpå er voldsomme efter det blæsevejr, der har været ude i Biscayen de sidste par dage. Aftenens menu var den omtalte fiske-wook.

Torsdag den 7. oktober 2010

Kirsten var begyndt at tvivle på, om båden kan sejle. Egentlig kan jeg godt forstå hende, for jeg har næsten glemt hvordan det er. Vejret var fint, bygevejr men lunt. Vi gjorde sejlklar, og det kunne jeg godt huske, hvordan

man gjorde. Vi havde vinden med os ud af fjorden, så det gik stille og roligt. Der kom selvfølgelig en byge, med vind og vand. Vi rebede (og det virker stadig), og der var heldigvis ikke meget vand i bygen. Det eneste der røg på dørken undervejs var en plade chokolade. Vi krydsede ind igen, dejligt at komme på havet selv om det var kort. Det blev så sæsonens sidste tur! Priserne for landplads her i Vivero er virkelig konkurrencedygtige (det halve af, hvad vi skulle betale i Sada eller Vigo, og det faktisk billigere en at få båden på land her end derhjemme), så vi har nu endelig bestemt at det bliver her årets togt slutter. Det betyder så at vi til foråret får tid til at se grundigt på fjordene her nordpå, inden vi tager rundt Finisterre og nyder Galiciens sydlige fjorde. Buller hjalp med at tage sejlene af, og det fik en byrde til at løfte sig fra Stens skuldre, for det er et projekt, vi altid kan snakke meget om (faktisk kan det skabe en ægteskabelig krise), når det kun er os to der skal gøre det.

Havnefronten i Vivero. Vores udsigt i snart tre uger

Sidst på dagen kom en fransk og en tysk båd ind. Der kom også en enesejler ind med belgisk flag. Sten snakkede med ham (på engelsk), og bemærkede, at han lød da ikke som en belgier. Hvortil han svarede på det bredeste aussi engelske, at det var han heller ikke, - han var italiener...?

Fredag den 8. oktober 2010

Endnu en stille dag i Vivero. Der blev sluppet af og læst bøger. Kirsten og Buller shoppede her i Vivero.

Lørdag den 9. oktober 2010

Vi havde jo fundet ud af, at det var billigere at leje en bil i to dage end at køre i taxa til lufthavnen i La Coruña. Så vi lejede en bil igen i to dage. Vi havde hørt at Lugo var et besøg værd, så vi satte kursen mod Lugo, som ligger ca. 100 kilometer herfra. Lugo har en bymur, der stammer fra romertiden (ca. år 200) og som omkranser hele den gamle bydel. Det er ret imponerende. For hver 20 meter er der rester af et tårn, så det må have set imponerende ud, dengang det var intakt. Til gengæld er det ærgerligt, at se at mange gamle huse er ubeboede og forfalder. Men det er jo desværre et udtryk for den økonomiske situation i regionen: mange flytter væk for at få arbejde, og Galicien ligger jo langt væk fra vækstområderne i Spanien. Vi daskede rundt i Lugo og fik (som sædvanlig) forskellige rationes som vi delte, til frokost.

Vi må jo se i øjnene, at Buller og Kirsten skal af sted i morgen, så vi spurgte havnefødterne, hvor vi skulle spise i aften, og som sædvanlig var deres råd rigtig godt. Vi havde lyst til kød, og det fik vi! Buller et lamseben (surprise), Kirsten og jeg kalv og Sten en stor del af en ko, meget lækkert. Der var der hvide duge på bordene, og noget af det mest formelle vi har prøvet her i Spanien.

Søndag den 10. oktober 2010

Vi var oppe kvart over fem. Det var bullermørkt, da vi kørte til lufthavnen, og for at det ikke skulle være løgn, så blev det også tåget. Så var det tid for endnu en tårevædet afsked. Man er dog nød til at grine gennem tårerne, når man er sammen med Kirsten, hun er meget lattermild. Det var dog ikke helt så svært, for nu har vi jo bestemt os til at tage båden på land her, og tage hjem når det er gjort.

Da vi havde kysset farvel, kørte Sten og jeg til La Coruña for at se på den gamle bydel inden vi kørte tilbage til Vivero. Da vi kom tilbage begyndte vi at se på flyvebilletter til hjemturen. Det var lidt kompliceret, for vi har besluttet os til at besøge gamle venner på vej hjem. Det bliver først Carme i Barcelona. Hun var gift med en af vores gode venner Chris, som desværre døde, og nu er hun så flyttet hjem til Barcelona. Det bliver dejligt at se hende igen, og så er Barcelona jo en dejlig by. Vi bliver hos hende et par dage, inden vi så tager til Bryssel og besøger Betty og Didier. Betty var Stens sekretær da han tilbage i 1990-91, arbejdede i EU kommissionen. Vi har set dem et par gange siden. Dels har de været i København, og dels har de besøgt os når vi har været med båd på den franske- eller belgiske kyst. Og det er meget lang tid siden vi har været i Bryssel. Det bliver en tur 'down memory lane'. Vi tager fra La Coruña allerede på mandag den 18. oktober og er i København den 26. oktober. Ja, så er vinterklargøringen ved at blive alvor.

Udsigt over Vivero, hvor vi er nu og hvor vi starter næste års tur

Mandag den 11. oktober 2010

Mens vi var væk i går, var der kommet en Japansk båd ind. Sten kom selvfølgelig i snak med dem. De har købt en båd, via nettet, i Holland, og vil nu sejle den til Portugal hvor de lægger op og tager hjem til Japan for vinteren. Herefter videre til Middelhavet næste år. Som sædvanlig tilbød Sten, at de kunne komme over, så ville vi trække en

langtids vejrprognose ned fra nettet. Da Yoshikuni kom over for at kigge, havde han et lille japansk bomuldstørklæde og en flaske hvidvin med. Vi snakkede selvfølgelig om løst og fast og om mad, om sushi. Ved otte tiden kom Yoshikuni igen, denne gang med et fad sushi, som hans kone Matsuzaki havde lavet! Vi havde heldigvis stadig lidt porsesnaps, så vi kunne lave en lille flaske porsesnaps, med et klistermærke med et Trolandsstempel som gengave.

Med mindre end en uge til vi tager hjem, er der nogle ting der skal på plads, og gøres klart til vinteren. Vi har heldigvis god tid. Selv om det er lunt, er Galiciens kendte regnvejr ved at fylde lidt for meget i vejr billedet. Vi glæder os at komme tilbage hertil til næste forår og fortsætte turen sydpå.